

A KÖZÉP- ÉS KELET-EURÓPAI REFORMÁTUS PRESBITERIÁNUS EGYHÁZ LAPJA

KESKENY ÚT

ÚT A
BOLDOGSÁGHOZ

TARTALOM

Idézetek	3
Boldogok a lelki szegények... <i>Szász Attila</i>	4
Boldogok, akik sírnak... <i>Bagoly Gyula</i>	6
Boldogok a szelídek... <i>Zólya Csaba</i>	7
Boldogok, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot... <i>László Lehel</i>	8
Boldogok az irgalmasok... <i>Curcubet Gábor</i>	9
Boldogok a tiszta szívűek... <i>Molnár Sándor</i>	10
Boldogok a békességre igyekezők... <i>Szőke Imre</i>	11
Boldogok, akiket üldöznek az igazság miatt... <i>Simon Szabolcs</i>	13
Emlékszel a kacsára?	15
Halálból az életre	16
Követhet-e el keresztyén ember öngyilkosságot? <i>Miguel Núñez</i>	18
A szülők kötelességei (4. rész) <i>J. C. Ryle</i>	20
Megállni Krisztusban <i>Deák-Fogarasi András</i>	24
Hírek a missziós mezőkről <i>Curcubet Gábor</i>	27
A tengericsillag	28
A magyar gályarab prédikátorok <i>Tamás Sándor</i>	29

MÁSFAJTA BOLDOGSÁG

Kedves Olvasó, hadd kérjem a segítségemet: tervezd meg az újság borítóját! (Ne lapozz vissza, ha nem lenne előtted a mostani borító!) A téma adott: a boldogságról lesz szó. Mi jut eszedbe erről a szóról? Hogyan adná vissza a boldogságot? Milyen képet tennél a címlapra?

Ahogy készítettük ezt a számot, rengeteget böngészttem az interneten, kíváncsian kutattam ötletek és érdekes meglátások után: hogyan lehetne ábrázolni a boldogságot? Meglepetésemre a talált „megoldások” nagyon egysíkúak voltak: széles mosoly, vigyorgó arc, kitárt karokkal felfelé ugró alak, ölelkező pár – ezek a témák ismétlődtek apróbb eltérésekkel. Ez lenne hát a boldogság?

A Máté 5,3–12-ben az Úr Jézus is ismerteti álláspontját (és Isten igazságát) a boldogságról. A boldogságnak e versekben olvasható arcképe azonban gyökeresen eltér a fenti képek által közvetítettől. Isten nem a gazdagokat, sikereseket, fiatalokat, népszerűeket nevezi boldogoknak. Nem azokat, akik „nagy emberek” vagy „nagy dolgokat” tettek emberért vagy Istenért.

Épp ellenkezőleg! Az Úr Isten azokat nevezi boldognak, akik *lelkileg szegények*. Azaz, akik megalázzák magukat Isten előtt, mert látják bűneiket, és szívből *sírnak* azok felett. Azok, akik nem gögősek vagy kevélyek, hanem *szelíden* keresik Isten kegyelmét. Akik számára a vallásosság nem a magamutogatás színtere, akiket nem kell kényszeríteni az imádságra vagy a gyülekezetbe járásra, mert *éheznek és szomjaznak az igazságot*. Akik – mivel maguk is irgalmat nyertek – mások felé is *irgalmasok*. Akik *tisztán* őrzik *szívüket*, *szájukat*, *tetteiket*. Akik nem saját igazukat keresik, nem viszályt szítanak, hanem *a békességre igyekeznek*. És igen, akik számára Krisztus annyira fontos, hogy örömmel készek *vállalni* érte *az üldözést*, a gúnyt, a megvetést is.

Egy a közös ezekben a boldog emberekben: egyikük sem született ilyennek, sem nem ők erőszakolták ki magukból e jellemvonásokat. Hanem Isten kegyelme formálta őket át. Éppen ezért a boldogság mindenki számára nyitva van, aki szelíd és alázatos szívvel keresi Jézus Krisztust. A boldogság alapvetően szív-kérdés. Éppen ezért kívánom, hogy őszinte és nyitott szívvel fogadd Isten szavát újságunk hasábjain. *Boldog olvasást!*

Szabó Péter András

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Szerkesztők: Bagoly Gyula, Sikó Mihály, Szabó Péter András

Kiadja

Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház

Tel.: (40) 364109567

E-mail: presbiterianus@gmail.com, www.reformatus.org

ISSN 1788-5450

A BOLDOGSÁGRÓL...

A boldogság olyan, mint a manna, egyenként kell összegyűjteni, és minden nap élvezni. Nem fog sokáig tartani, nem lehet elraktározni, nem kell távoli helyekre menni azért, hogy begyűjtsük, hiszen egyenesen a mennyből hull le a mi ajtónk elé.

Tyron Edwards

Egy embernek sincs annyi joga a boldogsághoz, mint azoknak, akik szentek. Mi a boldog Istenet szolgáljuk. Így minden okunk megvan arra, hogy boldogok legyünk, és a boldogságot nem kell szívünkbe rejtenünk.

Charles Spurgeon

A keresztyén számára az a legnagyobb öröm, ha örömet szerezhet Krisztusnak.

Charles Spurgeon

A hívők örömben és vigasztalásban részesülnek – ezt az örömet nem adhatják az angyalok, és nem veheti el az ördög.

Christopher Fowler

A leggyönyörűsebb élvezet az isteni kinyilatkoztatás helyes megértéséből fakad, a földi szórakozások nyújtotta öröm teljesen eltölpül ehhez képest.

Charles Spurgeon

Ha arra vágysz, hogy az Urat hatásosan szolgálj, akkor az Úr öröme kell, hogy legyen a te erősséged.

Charles Spurgeon

Miért kell megtanulnunk az engedelmisséget? Mert nincs más módja az igazi boldogság megszerzésének, csak az engedelmisség. A bűn mindig szomorúsággal jár. A boldogság engedelmisség, és az engedelmisség boldogság. Ha teljességgel Isten akaratát tesszük, akkor

szabadok vagyunk minden gonosztól, és bemegyünk a mi Urunk örömébe.

Charles Spurgeon

A keresztyén hit az öröm és a boldogság forrása, és ezt az örömet vallásos módon kell kifejezni, hálaadás és magasztalás által.

Charles Hodge

Ha mi örömünket leljük az evangéliumban, biztosan ajánlani fogjuk azt másoknak is. Isten boldog népe az Isten munkálkodó népe. Akik félnek és reszketnek, és soha nem örvendeznek az Úrban, azok általában meddők. De azok, akik gyönyörködnek az Úrban, biztosan beszélni fognak róla másoknak, és másokat Krisztushoz fognak vezetni.

Charles Spurgeon

Az önmegtágadás megszűnik önmegtágadás lenni akkor, amikor az ember örömét leli a Krisztusért való önmegtágadásban, és így az önmegtágadás nagyobb örömforrássá válik számára, mint az önmagával szembeni engedékenység lett volna – és ilyen az Isten igazi szolgálata!

Charles Spurgeon

Vegyél egy szentet, helyezd őt bármilyen körülmények közé, és ő tudni fogja, hogy hogyan örvendezzen az Úrban.

Walter Cradock

Csak egy szent ember ad hálát a szent Istenre emlékezve. A bűnösök gyűlölik a szentséget, mert rettegnek a szentségtől, a szentek viszont szeretik a szentséget, mert nekik nincs okuk rettegni tőle, és mert a szentség az öröm és vigasztalás forrásává vált számukra.

Charles Spurgeon

BOLDOGOK A LELKI SZEGÉNYEK, mert ők a mennyek országa

Az életnek számos területét megnevezhetnénk, amelyben egyes emberek érdekeltek, mások pedig nem. Vannak azonban olyanok, amelyekben minden ember érdekelt. Ilyen a boldogság kérdése. Minden ember életét átszövik a boldogság elérése érdekében tett erőfeszítések. Van, aki nagyobb lelkesedéssel, tudatosan teszi ezt. Vannak olyanok, akik csak ösztönszerűen. Létezik olyan is, aki képes az ő reménységét bizonyos dolgokhoz kötni és van, aki nem. Előfordulnak időszakok, amikor egyes emberek borúlátóbbak ebben a tekintetben, miközben mások reménykedőbbek. Egy biztos: a szíve mélyén minden ember szeretne boldog lenni.

Amikor azonban konkrétabb területek felé evetünk, a megtett távolsággal arányosan nő a bizonytalanság és a zűrzavar mértéke is. Mi a boldogság? Mi idézheti azt elő? Hogyan tartósíthatnánk azokat az időszakokat, amikor úgy gondoljuk, hogy boldogok vagyunk?

Az értelmező szótár szerint boldog ember az, aki sorsával, körülményeivel megelégedett, és ezzel a beteljesedett érzéssel át van itatva. Egy olyan lelkiállapot, amelyben az ember elégedett a körülményeivel, tud örülni annak, amije van, amiben része van, és azoknak is, akik körülveszik. Nem szomorkodik amiatt, hogy nincs meg valamije. Úgy is mondhatnánk, hogy az ilyen ember jól érzi magát a bőrében.

A Szentírás az ember boldogságát nem a külső dolgok birtoklásához, nem körülményekhez, a bennünket körülvevő emberekhez, hanem a lelki békeséghez köti. Ami nem képes lecsendesíteni az ember lelkét, az nem képes boldogságot sem nyújtani. Az írás szerint a boldogság nem a külsőségektől függ, hanem a szív állapotától. A külsőségeknek is megvan a helyük a boldogságon belül, de nem azok a boldogság okozói és nem azok tartják fenn azt.

A lélek békesége pedig szorosan összefügg a mi Istennel való kapcsolatunkkal. Ezért a Biblia, amikor nagyon leegyszerűsítve beszél a boldogságról, azt mondja, hogy ennek alapja az Istennel való jó

kapcsolat: „*Boldog nép az, amelynek az Úr az ő Istene*”. (Zsolt 144,15) Ez a boldogság lényegének rövid összefoglalása.

De melyik út vezet az Istennel való jó kapcsolat-hoz? Melyek ennek a lépései? Milyen elemeket nevezhetünk meg, ha megpróbáljuk mindezt apró részekre bontani? Mi tartja fenn az Istennel való jó kapcsolatot? Milyen következményei vannak ennek?

A Máté evangéliuma ötödik részében található felsorolás ezekkel a kérdésekkel foglalkozik. Megnevezi az Istennel való kapcsolat helyreállításának és fenntartásának különféle lépéseit. Kezdi azzal, hogy felméri a kiindulási pontot, aztán ráépíti a megoldást, az orvoslást, majd beszél a következményekről is.

Az első szempont az ember Isten előtti állapota, annak milyensége: „*Boldogok a lelki szegények: mert ők a mennyeknek országa*”. (Mt 5,3)

Már megállapítottuk, hogy a boldogsághoz szükséges az ember lelki békesége, ez pedig az Istennel való jó kapcsolattól függ. Ezért kezdi Jézus ezt a felsorolást egy felméréssel: milyen valójában az ember Isten előtti állapota? Helyén van? Megállapítja, hogy nincs, ezért orvoslásra szorul, de ezt meg kell előznie a probléma feltárásnak. Boldog az, aki ezt felismeri, elfogadja. Aki felismeri a szegénységet, az megragadhatja a megoldást is, amelyet Isten az ő Fiában készített és így lelkileg gazdaggá válhat. Aki gazdagnak, beteljesedettnek gondolja magát, az nem fog igényt tartani a megoldásra, és marad a vélt gazdagságával. Akinek keze tele van kövekkel, annak előbb el kell engednie azokat annak érdekében, hogy aztán kincsekkel tölthesse meg.

A Szentírás szerint az emberek Isten előtti állapota rossz, ezért nincs lelki békeségünk és nincs részünk tartós boldogságban. Elszakadtunk Istentől, attól a céltől, amire teremtettünk és ezért nem találjuk a beteljesülést. „*Mindnyájan elhajlottak, valamennyien haszontalanokká lettek. Nincs, aki jót tegyen, nincs egyetlenegy sem*.” (Róm 3,12)

Rendelkezzünk bármivel e világban, semmi nem képes pótolni az Istennel való kapcsolatot, az ő útjain

való járást. A fizikai dolgok csak a testet tudják megelégtetni, de a léleknek nem képesek tartós boldogságot, békességet biztosítani. Az Isten által rendelt céltól való eltérés olyan hiányt idézett elő, amit semmi más nem tud pótolni. Az ember élete haszontalanná vált, és ez kivétel nélkül minden emberre vonatkozik.

Ezért Isten ígéje mindenkiről megállapítja, hogy lelkileg szegény. A többség nem hajlandó ezt elfogadni, így nem élnek a gyógyzóddal sem.

Az emberek nagy része lelkileg gazdagnak tartja magát, és úgy gondolja, hogy az ő Istennel való kapcsolata felhőtlen, valamint a lelki dolgok vonatkozásában minden a helyén van. Szívesen áttatják magukat az emberek azzal, hogy ők gazdagok, bővelkednek. Mindig találnak valakit, aki hozzájuk képest látszólag alulteljesít. Folyamatosan felvizezik az erkölcsi elvárásokat, és ennek fényében elégedetten szemlélik magukat és az általuk vélt gazdagságukat.

Isten előtti állapotunk mércéjét azonban nem mi, hanem maga Isten szabja meg az ő örök erkölcsi törvénye alapján. Gazdag az, aki soha nem hágtat Isten egyetlen tiltó parancsolatát sem és mindig betöltötte Isten felszólító parancsolatait. Gazdagok azok, akik úgy a cselekedetek, mind a vágyak, mind a gondolatok és a szavak területén úgy teljesítenek, ahogy Isten elvárja tőlünk.

Isten tökéletes erkölcsi törvénye alapján azonban mindenki hűjával találhatik. Ennek fényében minden ember szegény és mezítelen. Emiatt az Istennel való kapcsolatunk sem jó és ezért nincs tartós lelki békeségünk, boldogságunk.

„Vétkeitek választottak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedték el előletek arcát...”. (Ézs 59,2) „Nem áll-

hatnak meg szemeid előtt a kevélyek, gyűlölösz te minden bűnt cselekedőt”. (Zsolt 5,6)

Mindenki szegény lelkileg, de nem mindenki ismeri ezt el. Isten az orvoslást úgy kezdi el, hogy feltárja a problémát. A diagnózis feltárása önmagában még nem lenne elég a boldogsághoz, de mivel van gyógy mód, el lehet mozdulni ebbe az irányba. A tényfeltárás kellemetlensége elengedhetetlen ahhoz, hogy elmozduljunk a tartós boldogság felé.

Megláttad már a hiányosságaidat Isten előtt? Rád terhelődött már ennek súlya? Kiáltottál Isten szabadításáért, amit ajánl neked Krisztusban? Van-e reménységed az ő megoldásában, ígéreteiben? „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert Isten nem azért küldte az ő Fiát a világra, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse a világot általa. Aki hisz őbenne, nem kerül ítéletre, aki pedig nem hisz, az már el is ítéltetett, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” (Jn 3,16–19)

Aki nem látja a szükségét, az nem fogja igénybe venni a felajánlott segítséget sem és nem járul Krisztushoz azért, hogy az Ő igazságában részesüljön és megmarad az ő saját igazságával, ami Isten előtt hamisság. Aki nem látja meg tévelygését, az nem fog rálépni a szabadítás egyetlen útjára, ami Jézus Krisztus: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (Jn 14,6).

Állítsd magad Isten ígéjének világosságába! Fogadd el a diagnózist, mert a gyógy mód már el van készítve! Jézus azt ígérte: „Aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem”. (Jn 6,37)

MEGJELENT!

A Presbiteriánus Kiadó gondozásában megjelent dr. Michael A. Rogers: *A szövetség keresztsége* c. füzet (64 oldal, 500 Ft).

Dr. Michael A. Rogers úgy értekez a keresztségről, hogy korábban ő maga is baptista gyülekezetben nőtt fel. Amikor viszont közelebbről megismerkedett a kegyelem tanaival és a szövetség-teológia összefüggéseivel, átértékelte korábbi nézeteit.

Azt nem remélhetjük ettől a könyvecskétől, hogy minden felmerülő kérdést maradéktalanul megválaszoljon, de azt igen, hogy rávegyen bennünket arra, hogy Isten ígéjének mélyebb összefüggéseiben imádkozó szívvel elgondolkodjunk, és próbáljuk azokat a teljes Szentírásra támaszkodó szempontokat is figyelembe venni, amelyek fölött eddig talán elsiklottunk.

Ez a kis könyvecske ebben nyújthat nagy segítséget.

BOLDOGOK, AKIK SÍRNAK, mert ők megvigasztaltatnak

Ez a boldogmondás első olvasásra egy olyan furcsa megállapítást tartalmaz, amelyet a világ nem tud hova tenni: hogyan lehetne boldog az, aki sír? Pedig a sírás boldogító erejéről már az orvostudomány is beszél. De most nem arról szeretnénk szólni, hogy miért jó az, ha jól kisírjuk magunkat. Igaz ugyanis, hogy sok esetben megkönnyebbülünk a sírás után, de ez még nem jelent igazi vigasztalást is.

Természetesen sok esetben jó, ha sírunk. Jó, ha valaki képes az *együttérzés* miatt sírni, mert így meg tudja érteni más fájdalmát. Az is érthető, ha valaki *fizikai fájdalmai* miatt sír, mert ez világossá teszi, hogy nem vagyunk vasból, hanem törékeny, fájdalmakkal élő emberek vagyunk. Jó dolog az is, ha a szívünket betöltő *nagy öröm* miatt nem tudunk mást tenni, mint sírni. Természetes az is, hogy egy hozzánk közel álló személy elvesztésekor sírunk. Egy bizonyos pontig helyes dolog maga a gyász is – a keresztyének nem helyeslik a halálhoz való érzelemmentes viszonyulást. Amiről azonban az ige beszél, aminek vigasztaló ereje kétség kívüli, mert Isten ígéretet is fűz hozzá, az *a bűn, pontosabban a saját bűneink felett való sírás és megszorodás*.

Valójában ez az igazi kérdés számodra is: *tudsz-e bűneid miatt sírni?* Sírta-e egyáltalán valaha bűneid fölött? Megláttad-e azt, hogy a téged szerető, érted a Fiát áldozó Istent bántottad meg? Kimondta-e valaha azt, amit a zsoltáros: „*egyedül ellened vétkeztem*”. Megláttad-e igazán, hogy valójában nem feleséged, férjed, barátod, gyereked, munkatársad, rokonod szomorítottad meg vétkeiddel, hanem legfőképpen a téged önfeláldozó módon szerető Istent? Ha válaszod erre az, hogy nem, akkor hadd kérjelek, hogy gondolkozz el a következőkön!

Miért nem tudsz Isten szerinti módon sírni? Mert *keményszívű* vagy. Közömbösséged képtelenné tesz erre. Érzéketlenné váltál és nem akarsz változni. Félsz változni és félsz sírni. Mert *világi örömeiket* akarsz csupán: „Együnk igyunk, mert holnap meghalunk” – mondod. Nem akarsz sírni, mert a *bűn szeretete* és öröme nagyobb benned. Sőt nem is tudsz sírni, mivel *lenézed* azokat, akik sírnak. Nem tudsz sírni, mert a bűnt leg-

többször másra *hárítod*, vagy ha beismered, akkor is *minimalizálsz*, mondván, hogy nem volt ám az olyan súlyos. Ha egyáltalán számolsz a bűnnel, akkor meg azt mondogatod: „*Isten megbocsát*”. De ha végre mégis felismernéd bűneid komolyságát, akkor sem jutsz el a sírásig, mert *halogatod* azt, és nem érzed még alkalmasnak az időt, hogy végre megalázkodj Isten előtt.

Mi tehet képessé a sírásra? Ha imádkozol azért, hogy Isten adjon látó szemeket. Bárcsak meglátnád azt, amit eddig nem láttál, hogy sírhass!

Sírnaál, ha *Jézust* igazi mivoltában *látnád meg*, ha felismernéd, ki ő és mit tett érted. Péter sem sírt, amikor nem látta őt, mivelhogy nem volt Jézus közelében, helyette könnyedén megtagadta. De amikor meglátta Jézust, aki szemébe nézett, e tekintet elég volt ahhoz, hogy kimenjen és keservesen sírjon.

Sírnaál, ha *meglátnád, hogy a bűn elveszi Jézust* tőled és magadra hagy önző, bűnös természetted. Azzal a viperával, amit ott rejtegetsz kebledben, s amelynek mérge örök halált hoz. Nem kellene sírnod saját pusztulásod láttán?

Sírnaál, ha *meglátnád, hogy a bűn a legszentebb dolgoktól foszt meg*. A bűn miatt nem olvasol igét, nem imádkozol, és a bűn miatt veszed komolytalanul az igei alkalmakat, sákramentumokat. Miért fosztod meg magad ezektől? Nem kellene sírnod, hogy a legszentebb dolgokat sem tudod értékelni?

Sírnaál, ha *meglátnád, hogy bűneid botrányosak*. Fel sem mered vállalni ezeket senki előtt. Másokat nyíltan megszólsz miattuk, de te ugyanezeket teszed. Nem kéne sírnod, hogy bár száddal számtalanszor felveszed Isten nevét, de e nevet gyalázod azzal, ahogy élsz?

Bárcsak meglátnád *hálátlan és elfordult* szíved! Bárcsak felismerné ez a tékozló szív, hogy függetlenséged valójában az Isten szerető karjai elől való menekülés! Hányszor kellene Jézusnak érted meghalnia, hogy megértsd: ő szeret, te viszont nem szereted őt? Nem volt elég egyszer a kereszt?

Bizony, ha őszintén sírni fogsz bűneid miatt, meg fogod hallani az ő vigasztaló szavát, amely által örök szeretetéről biztosít: „*Ne sírj: ímé győzött a Júda nemzettségéből való oroszlán.*” (Jel 5,4)

BOLDOGOK A SZELÍDEK, mert ők öröklik a földet

Az 1828-ban Noah Webster által kiadott értelmező szótár meghatározása szerint a szelídség „nyugodt vérmérséklet, kedvesség, a bántalmazások és provokálások idején türelem. Evangéliumi értelemben alázatosságot, lemondást, az isteni akaratnak zsörtölődés és ingerlékenység nélküli alávetést, jogaink Istennek való átengedését jelenti. A büszkeség, a gőg, az autoritás megvetésének ellentéte. A szelídséget Jézus kötötte a lelkünkre. Úgy tűnik, hogy egyetlen ősi filozófus sem értette meg vagy ajánlotta”.

És szó héber megfelelője az *anavah*, jelentése: megalazza magát, meghajol, alacsonnyá lesz. Görög megfelelője pedig a *prausz*, *szelíd* és *alázatos* jelentéssel.

A szelídség a Lélek gyümölcsei közé tartozik (Gal 5,22), és nem gyengeség, hanem Isten irányítása alatti erő, amelyet láthatunk Mózes életében is, akit Isten Igéje e jellemvonalak gyakorlásának kiemelkedő példaképeként tár elének (4Móz 12,3).

Ez az egyik jellemvonal azokon kevesek közül, amelyekkel Jézus jellemezte önmagát: „...és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok” (Mt 11,29). A „tanuljátok meg”, „öltözzétek fel” (Kol 3,12) felszólítások arról tanúskodnak, hogy önmagunktól ezt a jellemvonást sem tudjuk életünk szerves részévé tenni. Jézus azt kéri, hogy menjünk Hozzá és Tőle tanuljuk meg azt. Ismerjük el saját gyengeségeinket és váljunk eggyé Vele az Ő kereszten elvégzett munkájában való hit által. Minél inkább növekedünk a szelídségben, annál inkább formálódunk az Úr Jézus Krisztus hasonlatosságára, Aki megalázta magát értünk, hogy mi az Ő jellemére formálódhassunk. A szelídség súlyos terheink átváltása Krisztus igájára, amely könnyű és gyönyörűsége... Így találunk nyugalmat a mi lelkünknek (Mt 11,29).

Jézus szerint az Őt követőknek e világban a galambok szelídségével kell viselkedniük (Mt 10,16) mindenütt, úgy, hogy szelídlelkűségük „ismert legyen minden ember előtt” (Fil 4,5). Mint Isten választottainak, olyanoknak, akik „a természet szerint való vadolajfából” ki lettünk vágva és be lettünk oltva a „szelíd olajfába”, fel kell öltöznünk ezt a jellemvonást (Kol 3,12; Róm 11,24), hisz:

- szelídség által leszünk képesek arra, hogy Isten szavát értelmünk, akaratunk és érzelmeink fölé rendeljük, és ezáltal legyőzzük életünk bűnös és romboló szokásait (Jak 1,21)
- a szelíd viszonyulás békességet teremt (Préd 10,1; Ef 4,2), lehetővé teszi az Istenről való bizonyosságtételt (1 Pt 3,15) és a megtérést (2 Tim 2,25)
- képessé teszi az egyház elöljáróit a szolgálatra (1Tim 3,3)
- becsessé teszi a nőket (1Pt 3,3–4)
- igazán értékessé teszi az adakozást (Róm 12,8)
- a nyelv szelídsége gyógyítja a sérült, bűnnel terhelt lelkeket (Péld 15,4) és lecsitítja a háborgást (Péld 25,15)
- a szív szelídsége örömtelivé teszi a mindennapokat (Péld 14,30).

Jézus a hegyi beszédben a szelídeket boldogoknak nevezi (Mt 5,5), mivel az Ő csodálatos megváltói és átforgató munkájának a részesei és hordozói. A szelíd lelkűség egy belső, lelki boldogsággal jár együtt, hisz ez a szív állapotával van összefüggésben. Ez azonban lehet utalás is arra a boldogságra, amiben majd a megváltottak részesülnek a mennyeknek országában: „a szelídek örökségül bírják a földet és gyönyörködnek nagy békességben” (Mt 5,5; Zsolt 37,9).

Tehát Isten gyermekei számára a szelídség megélése nem egy választási lehetőség, hanem kötelező. Itt az ideje az önvizsgálatnak. *Te mennyire vagy szelíd? Odszántad-e magad és minden jogod Istennek? Célod-e az, hogy egyre inkább hasonlónak válj az Úr Jézus Krisztushoz? Teljesen biztos vagy abban, hogy Isten irányítja mindazt, ami veled történik? Mit látnak mások benned: a szelíd és a csendes lelket, vagy a haragot? Gonoszul beszélsz az Isten által feléd helyezett vezetőkről? Van békességed a nehézségek, próbák közt is?*

Segítsen Isten, hogy Krisztusra hagyatkozva, Tőle tanulva, egész életünk a bölcs és szelíd magatartás legyen jellemző, és így élhessünk Isten dicsőségére és egymás javára. „*Kicsoda köztetek bölcs és okos? Mutassa meg az ő jó életéből az ő cselekedeteit bölcsességnek szelídségével.*” (Jak 3,13)

BOLDOGOK, AKIK ÉHEZIK ÉS SZOMJÚHOZZÁK AZ IGAZSÁGOT, mert ők megelégtetnek

Amikor ezt a boldogmondást olvastam, élesen csengett a fülemben Pilátus Jézushoz intézett kérdése: „Micsoda az igazság?” (Jn 18,38a)

Valóban! Mi az igazság? Az élet sok területén felmerül ez a kérdés: a politika berkeiben, a gazdasági életben, az igazságszolgáltatásban és a vallások kapcsán is számtalanszor elhangzik. Különösen most, amikor az összeesküvés-elméletek tömkelege járja át a világhálót. Az emberek többsége elvész ezekben az összekuszálódott kérdésekben. Ugyanígy vagyunk az élet hétköznapi dolgaival is. Amíg az apró kis igazságainknak akarunk hangot adni, nem látjuk meg a valódit. Amíg az ÉN igazságom, az ÉN igazam a mérvadó, az akár kaini igazságszolgáltatáshoz is vezethet, sőt gyűlöletben teljesezhet ki. Erre számtalan példát találunk akár a saját életünkben is. De vegyük Mózesnek a fáraó udvarából való menekülésének az indokát, amikor a saját maga igazságérzetét érvényesítette (2Móz 2,11–12). Ez a gondolkodás alkalomadtán felülír minden más emberi kapcsolatot, legyen az baráti, testvéri, házastársi vagy szerelmi.

Amikor Jézus azt mondja, hogy „boldogok, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot, mert ők megelégtetnek”, más területet érint. Mélyebbet, mint amit az emberi élet síkján láthatunk vagy keresünk. Nem a büszke ember igazságkeresésére vagy igazságérzetére utal, hanem a láthatók mögé irányítja a figyelmet, a valaha létezett legfontosabb igazságra, hogy kicsoda Krisztus. Miért ez a legfontosabb? Ennek az igazságnak a felismerése vezet az igazi boldogság megtalálásához. Erre az igazságra nem magunktól jövünk rá, ez Isten kegyelmének a része.

A János 17,17-ben azt mondja Jézus, hogy „a te igéd igazság”. Az a Szentírás, amin sokan átnéznek, amit hiteltelennek, idejét múltnak vagy csupán erkölcsi vagy történelemkönyvnek tartanak, az az egyetlen igazság, vagyis a boldogság forrása. Ha valaki hiszi minden szavát, félre kell tennie a büszkeségét, és alázattal kell beismernie, hogy az Ige mérlegén bűnösnek találta, és semmit nem érdemel Isten ítéletén kívül. Az az igazság, hogy az Istent és

az ő igéjét megvető bűnös ember Isten ítélete alatt van, ami nem kevesebb, mint az örök kárhozat. Az igazság az, hogy Jézus ebből az állapotból meg tud szabadítani. A földi nyomorúságainktól is meg tud szabadítani, és boldoggá tud tenni. Erről a boldogságról beszél sok szenvedélybetegségből szabadult ember, akik a ma is sokak által megvetett Jézus erejével kezdtek új életet. Ennek az életnek pedig a fő célja: éhezni és szomjúhozni az igazságot. Hinni és meggyőződéssel kitartónak lenni benne. Ezeknek az igazságoknak a kutatása, megismerése, elfogadása élővé és erőssé teszi a kapcsolatunkat Istennel.

„*Jézus nem a büszke ember igazságérzetére utal, hanem a valaha létezett legfontosabb igazságra: kicsoda Krisztus.*”

Miben is mutatkozhat ez meg? Lelki áldásokban, áldozathozatalban másokért, és a próbák, nehézségek, betegségek idején való helytállásban, lelki erőnlétben. Meggyőződésben, hogy olyan Uram van, aki legyőzte a legfélelmetesebb ellenséget, a halált, és minden helyzetben bízhatok Benne, számíthatok rá. Nem egy távoli Istenem van, hanem egy valós, élő, támogató Isten, aki látja a szívemet, az érzéseimet, és segít talpon maradni a nehéz helyzetekben.

Fontosnak tartottam leírni ezeket a sorokat, mert sokan gyönyörködnek a boldogmondások tömör és tökéletes megfogalmazásában, de a lényegét mégsem értik. Titok marad számukra. Nem is lehet a mienk a boldogság, ha nem ismertük fel, hogy a romlott emberi természetünk számára Isten ítélete a válasz. Ha azonban őszintén megbánjuk a bűneinket és hiszünk Krisztusban, mint Megváltónkban, ezt a hitet pedig engedelmisséggel gyümölcsöztetjük, kegyelemben részesülünk. Ennek a felismerése pedig lelki éhséget és szomjúságot vált ki, melyet csak az Ige igazságai elégítenek ki. Hol találhatunk ezekre? Hitvalló közösségekben, lelki testvérek között.

BOLDOGOK AZ IRGALMASOK, mert ők irgalmasságot nyernek

ASzentírást csak részlegesen ismerő emberek számára is az irgalmas szó hallatán „megjelenik” az a samaritánus, aki gondoskodik a szükségben levőről. Megváltónk élesen szembeállítja az irgalmatlan papot és lévitát a samaritánus szeretetteljes magatartásával.

Az irgalmas szó első említése azonban a Szentírásban Istenre vonatkozik. Az irgalom tulajdonképpen Isten egyik jellemvonása. Ezt számos bibliai vers alátámasztja, melyek közül itt a 86. zsoltár 15. versében leírtakat idézem: „De te Uram, könyörülő és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű és igazságú”.

Isten irgalma szeretetéből és kegyelméből fakad. Nem befolyásolhatja semmi külső tényező, az emberi érdem, de még a gonoszság sem. Isten irgalma szuverén, és akkor is ilyen, amikor megbünteti a gonoszt, mivel mindent övéi javára cselekszik. Isten eme hozzáállása munkálja az irgalmasság iránti vágyat a hívőben, és könnyebb vágyakozni utána, mint megcselekedni azt. Míg az irgalom Isten egyik tulajdonsága, emberként meg kell tanulnunk az irgalmat. Legnagyobb ára a megalázkodás. Aki eldönti, hogy könyörületesen cselekszik felebarátjával, annak hamar szembesülnie kell azzal, hogy neki is ugyanerre van szüksége.

Isten igazságos. Isten számon kell, hogy kérje a bűnt. Igen, Isten meg fogja büntetni a meg nem térőt. De ha csak Isten igazsága létezne, akkor már elkárhoztunk volna. Ebben a kárhozatra ítélt világban jelen van Isten irgalma is. Az a szeretet, amire mindnyájunknak szüksége van. És ezt a szeretetet másokkal szemben is gyakorolnunk kell. Szükségünk van arra, hogy ne ítélő bírák legyünk, ne a bűnöket rójuk fel folyamatosan, ne arra használjuk Istentől kapott memóriánkat, hogy tároljuk az ellenünk elkövetett vétkeket, hanem törekedjünk kegyelemre és szeretetteljes magatartásra.

Van egy másik történet a Szentírásban, ami az irgalomról szól. Egy adós szolga kéri, hogy ura engedje el neki tetemes adósságát. Ura ezt megteszi, de amikor a szolga elmegy tőle, akkor be akarja hajtani a sokkal kisebb adósságot szolgatársától. Ezt látván

a szolgatársak bepanaszolják uruknál, aki megbünteti az irgalmatlan embert. Ezt a történetet Krisztus Urunk mondta el tanítványainak, olvasható a Máté evangéliuma 18. fejezetének 21–35. verseiben. Talán az egyik legfélelmetesebb illusztráció. Felfedi szívünk gonoszságát abban, ahogyan sokszor csak beszélünk az irgalomról, de nem gyakoroljuk mások felé.

Gondolkodj el tartozásaidon! Gondolkodj el azon, hogy nem kevés van a számládon! Kéred Istentől annak elengedését. Kéred, hogy irgalmazzon neked, és valóban megkapod cserébe a kegyelmet. Te, akinek irgalomban volt részed, tudsz irgalmazni?

De nem csak a bűneink súlyosságát látva kellene könyörületesnek lennünk! Isten irgalma nemcsak a bűnbocsánatban nyilvánult meg, hanem abban, ahogyan Fia gyógyított, ahogyan segített az elesetteken, ahogyan türelmesen hordozta tanítványai lázadását és tudatlanságát. Az irgalmasság azt is jelenti, hogy türelmesek vagyunk, miközben látjuk, sok türelem kell másoknak hozzánk. Látjuk, hogy ha Isten nem lenne kegyelmes, hosszútűrő velünk szemben, akkor rég elvesztünk volna.

Amikor Krisztus Urunk elmondta a boldogmondásokat, hallgatósága főleg szegényekből állt. Ma is az egyház legtöbb tagja szegény ember. Szegények, akiknek azt mondja, hogy könyörüljenek egymáson, hordozzák együtt a terheket. Az irgalmas ember mindig adakozó. Jót cselekszik, gondoskodik, meglátja a szükségét és enyhíti a bajt. Adakozik, ad az idejéből, a javaiból, lelki támaszt nyújt.

Jézus Krisztus azt akarja, hogy azt adjuk tovább, amit tőle kaptunk. Ha hiányunk van, akkor tőle kérjük a megelégtét. Ha vele vagyunk betöltekezve, akkor lesz áldás életünk mások számára is. A János evangéliuma 7. fejezetének 37–38. verseiben ez áll: „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus és így kiáltott, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám és igyon. Aki hisz én bennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.” Boldogok az irgalmasok, mert ők kaptak és kapnak irgalmat, ők az Atya áldottai!

BOLDOGOK A TISZTA SZÍVŰEK, mert ők az Istent meglátják

Beszéljünk a szívről! Mivel nem kardiológus vagyok, hanem lelkipásztor, ezért nem orvosi, hanem bibliai nyelvezetet fogok használni a téma körüljárásához. A Szentírás szerint a szív az élet központja. Ezért beszél így: „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet” (Péld 4,23). Sajnos azonban nem csak élet származhat a szívből, hanem más is: „A szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások. Ezek fertőztetik meg az embert” (Mt 15,19).

De hogyan jutott ide az ember? Isten nem ilyenek teremtette. Ádám és Éva szíve egykor teljesen tiszta volt. Nem volt bennük semmi bűn. Történt azonban valami, ami által a bűn betört az életükbe és birtokba vette a szívüket. Attól kezdve az ember annyira megromlott, hogy röviddel utána Isten ezt állapítja meg: „És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz” (1Móz 6,5). Ádám bukása óta minden ember tisztátalan szívvel születik.

A bűn annyira megfertőzte a szívet, hogy az javíthatatlanná vált. Amiből az élet kellene, hogy származzon, abból csak halál és gyűlölet fakad. Ennek a felismerésére jutott el egykor Dávid is, ezért kérte: „Tiszta szívet teremts bennem, oh, Isten” (Zsolt 51,12). A tiszta szívet nem mi munkáljuk ki magunkban. Egy ember sem képes saját erejéből megváltoztatni azt. Külső szokásainkat tudjuk csupán alakítani, csak hogy ez nem elég.

Közvetlenül a boldogmondások után így szól az Úr Jézus: „Hogyha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába” (Mt 5,20). A farizeusok ragaszkodtak ugyan egyfajta külső tisztasághoz, az Úr Jézus mégis képmutatóknak, meszelt síroknak nevezi őket, amelyek kívülről jól néznek ki, szépek, díszesek, de belül tele vannak undoksággal.

Sajnos sok ember ma is így csapja be önmagát. Vajon nem közülük való vagy te is? Ha arra törekszel, hogy külsőleg egy kicsit rendbe hozd az életed, megtanuld a keresztyén szóhasználatot és viselkedést, azzal még nem oldasz meg semmit. Tudd: nem az

vagy, akinek kívülről látszol, hanem az, aki a szívedben vagy! Emberek előtt lehet szépet mutatni, csak hogy Isten a szívünk mélyére lát, s arról is tudomása van, amiről mi nem szeretnénk, hogy kiderüljön.

Remélem, sikerült meglátnod szíved gonoszágát, csalárdságát és tisztátalanságát. Az Úr Jézus viszont a tiszta szívűeket mondja boldogoknak..., és mi boldogok szeretnénk lenni. Tiszta szív hiányában azonban nem lehetünk azok. Mit tehetünk tehát? Hogyan nyerhetünk tiszta szívet?

1. *Ismerd fel és ismerd el bűneidet!* Valld meg őket Istennek és Ő megtisztít. „Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Jn 1,9). Hogyan ismerhetjük fel, hogy mi a bűn? Isten igéje tanít meg rá.

2. *Nézz gyakran az ige tükreibe!* Az ige olyan tükör, amely leleplezi a szívedben levő szennyet. Minél jobban megismered, annál jobban ráismerhetsz igazi önmagadra. Az ige olyan tükör, amely nem torzít, hanem a valóságot mutatja. Készülj fel azonban: a valóság gyakran fáj! A Szentírás viszont nem csak a problémára mutat rá, hanem a megoldást is megadja számunkra: „Jézus Krisztusnak vére megtisztít minket minden bűntől.” (1Jn 1,7)

3. A boldogság elnyeréséhez erre van neked is szükséged. *Hit által Krisztushoz kell menekülnöd*, akinek a vére a te szívedet is tisztává teheti. Kialts tehát Istenhez! Ne hagyj nyugtot magadnak, amíg Isten meg nem ajándékoz tiszta szívvel, mert Krisztus szavai szerint enélkül te sem lehetsz boldog.

Miért boldogok a tiszta szívűek? Mert ők meglátják az Istent. Csak a tiszta szívű ember alkalmas arra, hogy meglássa az Urat. Csak azok állhatnak meg előtte, akik új szívet kaptak tőle. Az 1Jn 3,2-ből megtudjuk, hogy nemcsak, hogy meglátjuk Őt, hanem *el is változunk az Ő ábrázatára*. Csodálatos dolog ez. János azonban azt is írja, hogy „*akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja magát, amint Ő is tiszta*”. Az új szív, a tiszta szív Isten ajándéka, de nekünk is törekednünk kell arra, hogy azt tisztán megőrizzük. „*Boldogok, akiknek a szívük tiszta, mert ők az Istent meglátják.*” Kívánom, hogy te is köztük légy!

BOLDOGOK A BÉKESSÉGRE IGYEKEZŐK, mert ők az Isten fiainak mondatnak

Ma mindenki békét akar. Ez a hivatalos törekvés. Ezért kötöttek békepaktumok és jönnek létre békét garantáló nemzetközi szervezetek. Ilyen például az Egyesült Nemzetek Szervezete, amely szükség esetén „békefenntartókat” is küld egy-egy háborús övezetbe. De lehet-e igazi és tartós békét elérni? Kutatók állapították meg, hogy az elmúlt 2000 évben, alig volt 200 békés év az emberiség történelmében. Ma is több tucatnyi háborús összecsapás keseríti az emberek életét világszerte.

De miért nincs béke? A Szentírás válasza egyszerű, és merőben különbözik a biztonságpolitikai szakértőktől: a háborúk és viszálykodások oka az Istentől való elidegenedés és a bűn. A bűn erőszakossá, békétlenné, nyugtalaná tesz, és mivel minden ember bűnös, nem lehet béke. A béke hiánya tehát egy állapottal, az istennélküliséggel és a bűnös emberi természettel függ össze. Az ok tehát a szívben keresendő! Elsősorban nem a gazdasági helyzet, a társadalmi berendezkedés vagy az osztályharc miatt robbannak ki a háborúk. Ezek csupán a szívbeli problémák megnyilvánulásai. Pál a Róma 3-ban az ember teljes romlottságáról ír. Miután ezt kifejti, fellebbenti a fátylat a bűn megnyilvánulásáról. Íme: „Nyitott sír az ő torkuk [...]. Szájuk telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra [...] és a békességnek útját nem ismerik [...]” (Róm 3,13–17) Lesújtó látélelet ez az emberiségről! Nehogy azt higgyük, hogy ez csupán egy elszólás Pál részéről. Jakab hasonlóan vélekedik: „Honnét vannak háborúk és harcok közöttetek? Nem a ti gerjedelmeitekből, amelyek a ti tagjaitokban vitézkednek? Kívántok valamit, és nincs néktek: gyilkoltok és irigykedtek, és nem nyerhetitek meg; harcoltok és háborúskodtok [...]” (Jak 4,1–2) Nem lesz tehát béke körülöttünk, amíg nem lesz béke a szívben. A szívben pedig nem lesz béke, ameddig az ember nem békül meg Istennel. Ezzel persze nem számolnak azok a politikusok, akik a világbékén munkálkodnak.

Nos, ezen a békétlen bolygón a keresztyén ember a béke embere és a béke szolgálatában áll. Ez az igevers a keresztyénekről és a keresztyéneknek szól. Azok-

ról és azoknak, akik megbékültek Istennel és immár befogadást nyertek az Úr családjába, azaz Isten fiaivá lettek. Nem véletlen, hogy majdnem mindegyik újszövetségi levélben találkozunk a köszöntéssel: „Békesség Istentől!” Ez arra emlékezteti a keresztyént, hogy megbékült Istennel, ezért boldog és ezért áldott! Lehet-e ennél nagyobb boldogságot elképzelni? A keresztyén, akit korábban az erőszakosság jellemzett (1Tim 1,13), immár új szívvel rendelkezik és egy békés természettel bír. Erre az új állapotára felfigyelnek azok is, akik környezetében élnek, hiszen a belső békesség – miként a békétlenség – kifelé is megnyilvánul. De hogyan igyekezzenek a békességre Isten fiai? Hogyan jelenítheti meg a keresztyén ezt a békességet?

Egyrészt passzívan, úgy, hogy nem gerjeszti a konfliktusokat. Indulatait – immár Isten kegyelméből – féken tartja. Tudja, hogy „a haragos férfiú szerez háborúságot; a hosszútűró pedig lecsendesíti a háborgást.” (Péld 15,18) Odafigyel a beszédére, nyelvére, tisztában van azzal, hogy milyen veszélyforrás a nyelv „gonoszszágnak összessége [...] megszeplősíti az egész testet, és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba boríttatván [...]” (Jak 3,6) Emellett törekszik arra, amit Pál a Róma 12,19-ben tanít: „Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljetek.”

Másrészt aktívan, azaz tesz a békességért azzal, hogy hirdeti az evangéliumot, munkálkodik az emberek közötti megbékélésen és imádkozik a békéért. Vegyük ezeket sorra:

1) Hirdeti az evangéliumot. A hívő ember a béke nagykövete. Szolgálatát és üzenetét az apostol így foglalja össze: „Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.” (2Kor 5,20) Kedves testérem, ne az ENSZ-ben akarj karrier-diplomataként a békéért munkálkodni! Inkább hirdesd az evangéliumot alkalmas és alkalmatlan időkben!

2) Az emberek közötti megbékélésen dolgozik, azaz nemcsak evangelizál, hanem a konfliktusok megoldásán is fáradozik és lelkigondozza a rászorulókat. Az üzleti életben manapság ún. „békéltető tes-

tületeket” hoznak létre a felek kibékítésére. A keresztyén is erről a „békéltető” szolgálatáról ismerzik meg a családban, barátai között, sőt a gyülekezetben is.

3) Végül imádkozik a békéért. „Intelek azért, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások, minden emberekért, királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk [...]” (1Tim 2,1–2). Az ima nem olcsó demagógia, hanem komoly szerepvállalás, hiszen általa a keresztyén ahhoz fordul, aki igazán tud tenni a békéért. Isten a döntéshozókat is irányítja: „Mint a vizeknek folyásai, olyan a királynak szíve az Úrnak kezében, valahová akarja, oda hajtja azt!” (Péld 21,1) A keresztyén tehát tevékenyen áll a béke szolgálatában.

Kire mutat mindeközben? Jézus Krisztusra, aki a béke fejedelme, a béke munkálója és fenntartója. Róla írta a próféta: „Békességünk büntetése rajta van.” (Ézs 53,5) Ő az, akiről később ezt olvassuk: „Mert tetszett az Atyának, hogy őbenne lakozzék az egész teljesség; és hogy őáltala békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az ő keresztyének vére által; őáltala mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben.” (Kol 1,19–20)

Kedves barátom, jöjj ahhoz, akinél a szív lecsendesül, az indulatok elpárolognak, akinél lehet megbocsátani egymásnak és megbékülni. Kedves testvérem, te pedig állj a béke szolgálatába, hiszen erről ismerzenek meg az Isten fiai.

NYÁRI TÁBORAINK

MAGYARORSZÁG

Júl. 13–17.: Angol nyelvi tábor (Miskolc)

Jelentkezés: kgtmi@t-online.hu

Júl. 20–24.: Angol nyelvi tábor (Balatonalmádi)

Jelentkezés: bagolygyula@gmail.com

Aug. 3–8.: Gyerektábor (Balatonalmádi)

Jelentkezés: bagolygyula@gmail.com

Aug. 10–14.: Ifjúsági tábor (Balatonalmádi)

Jelentkezés: bagolygyula@gmail.com

Aug. 17–20.: Házassági csendesnapok (Miskolc)

Jelentkezés: kgtmi@t-online.hu

Aug. 21–23.: Nyári csendesnapok (Miskolc)

Jelentkezés: kgtmi@t-online.hu

ERDÉLY (SZOVÁTA)

Jún. 29. – Júl. 6.: Gyerektábor

Jelentkezési határidő: június 22.

Júl. 13–19.: Ifjúsági tábor (12–17 éves korosztály)

Jelentkezési határidő: június 22.

Júl. 20–26.: Hitmélyítő tábor (minden korosztály!)

Jelentkezési határidő: július 6.

Júl. 27 – Aug. 2.: Házassági tábora

Jelentkezési határidő: július 13.

Aug. 17–23.: Ifjúsági tábor (18–30 éves korosztály)

Jelentkezési határidő: augusztus 10.

Jelentkezés: ferenckov@gmail.com

KÁRPÁTALJA (KUKLYA)

Júl. 6–9.: Felnőttek tábora

Jelentkezés: lorinc.bertalan@gmail.com

Júl. 9–11.: Házaspárok tábora

Jelentkezés: lorinc.bertalan@gmail.com

Júl. 13–18.: Gyerektábor (7–12 év, Beregszász, Izsnyéte, Ardó)

Jelentkezés: lorinc.bertalan@gmail.com

Júl. 20–25.: Gyerektábor (7–12 év, Zápszony, Barkaszó, Ungvár)

Jelentkezés: g.istvan.a@gmail.com

Júl. 27. – Aug. 1.: Evangelizációs ifjúsági tábor (13 évtől)

Jelentkezés: lorinc.bertalan@gmail.com

Júl. 27. – Aug. 1.: Hitmélyítő ifjúsági tábor

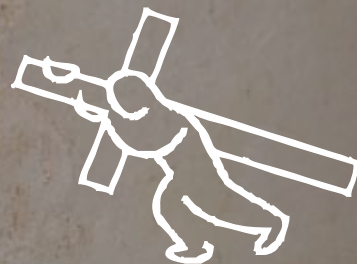
Jelentkezés: lorinc.bertalan@gmail.com

Aug. 10–15.: Ukrán tábor

Jelentkezés: g.istvan.a@gmail.com

BOLDOGOK, AKIKET ÜLDÖZNEK AZ IGAZSÁG MIATT, mert övék a mennyek országa

Az utolsó boldogmondáshoz érkezve minden eddiginél jobban meglepődünk. Tesszük ezt elsősorban azért, mert a boldogság és az öröm kérdése nem igazán kapcsolódik az elutasításhoz, a megvetéshez, a lenézéshez vagy akár az üldözéshez. Mi lehet abban a boldogság, hogy ha az igazságért üldöznek? Mi abban az áldás, hogy Jézus miatt megvetnek? Keressünk együtt választ ezekre a kérdésekre!

Az Úr Jézus személyének követése együtt járhat az üldöztetéssel. Isten prófétái gyakran voltak közutalat és megvetés tárgyai. Személyük azonosult az őket küldő Isten személyével, így az üzenet hordozói megtapasztalták, mit hoz felszínre Isten ígéje a mindenkori ember szívéből. Említhetnénk Mózeszt vagy Jeremiást, esetleg Pál apostol életének azon eseményeit is, amikor ellenfeleinek jelentős része elhatározta, hogy addig nem esznek és nem isznak, míg meg nem ölik az apostolt (ApCsel 23,12–13).

Megkérdelhetnénk magunkat: ki akar ilyen körülmények között hitéletet élni? Kétségtelen, hogy áldásos életét látva számos alkalommal cserélnék az apostollal, de vajon vállalnánk-e az ehhez társuló próbákat is? Legfőbb üzenetünk ma az, hogy fogadjuk el, sőt vállaljuk fel, hogy Jézus követéséhez bizony üldöztetés is társul(hat)!

A továbbiakban néhány gondolat erejéig az üldöztetés formáival és okaival foglalkozom, majd kitérek arra is, hogy milyen az üldöztetés alatt levő keresztyének kívánatos magatartása.

Az üldözés lehetséges formái közül az első a *tettlegességig* fajuló üldözés. Isten népét gyakran fizikailag is bántalmazzák, tulajdonát elkobozzák, gazdaságilag és társadalmilag ellehetetlenítik, de előfordul, hogy börtönbüntetésre, esetleg kivégzésre ítélik őket. Szemléletes példája ennek többek között a meggyógyított vak férfi újszövetségi története (Ján 9), akit közössége, előljárói megvetnek, szidalmaznak, kidobnak, sőt akitől még a saját szülei is elfordulnak.

A Róm 8,36 nyíltan kimondja, hogy az igazság mellett való kiállás néha a hívő ember életébe is ke-

rülhet: „*Teérted gyilkolnak minket nap, mint nap*”. Mártírok sokasága bizonyítja, hogy Isten népe mindig is üldöztetéseken ment keresztül. Vitathatatlan, hogy az Úr ismeri az övéit, ismeri szenvedésüket és halálukat, de nem leli örömét a mi szenvedéseinkben. Ő maga mondja: „*Aki titeket bánt, az én szemem fényét bántja*.” (Zak 2,8) Ennek ellenére azonban tartsuk szem előtt: aki Krisztust valóban a szívébe zárta, az ezen a világon ellenséges területen él.

Az üldöztetés viszont történhet *szóbeli* módon is. Megvalósulhat a média nyilvános támogatásával, de tetet ölthet alattomos gyalázás, rágalmazás, fenyegetés, zsarolás, pletyka, lejárató hadjárat formájában (pl. 1Sám 17,43; 2Sám 16,7). A szóbeli üldöztetés az ember lelki életét hivatott megtörni, tekintélyét csorbítani, az Istennel való kapcsolatát kívánja aláaknázni. Szándéka, hogy Isten népe számára fontosabbá tegye azt, amit a világ, baráti köre, családtagjai mondanak róla, mint amit Isten ígéje tanít.

Az üldöztetés egyfajta visszajelzés: a világ válasza Krisztussal való járásunkra. Ha a sodrás ellen haladunk, bizony hullámok gerjednek. Nincs keresztyén, aki a világban hullámot ne gerjesztene hűségével, vagy ahogyan Ambróziusz megfogalmazta: *nincs az az Ábel, akinek ne lenne meg a maga Káinjá*.

Az üldöztetés okainak számbavétele kapcsán azonban beszülnünk kell a rossz okok miatt történő üldöztetésről is, ugyanis a szenvedés *saját hibánk* következménye is lehet. Péter apostol is arra kérdez rá, hogy „*[...] milyen dicsőség az, ha vétkeztek, és ezért túritek el a verést?*” (1Pét 2,20) Az 1Pét 4,15-ben pedig felszólítást is intéz a keresztyénekhez: „*[...] senki se szenvedjen közületek, mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó!*”

Ugyanúgy hiábavalóság azonban, ha valaki az *ambíciói miatt* szenved. A világnak és az ördögnek is megvannak a saját mártírjai, akik feláldozzák magukat egy-egy ügy érdekében. Ezek mögött viszont csak saját önzésük, gőg, gazdasági vagy politikai érdek és hírnévszerzés áll. Ezért írja Pál az 1Kor 13,3-

ban, hogy „*ha a testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen bennem, semmi hasznom abból.*” Az Isten ol-tárán csak annak az Isten szerinti áldozatnak van helye, amit az Úr Jézus iránti szeretet motivál.

Az üldöztetés igazi oka *elsősorban* az, hogy Isten tervében *eleve benne volt*. Ezt meglepő lehet hallani, de igaz. Az Úr elkészítette életünk minden történé-sét és végre is hajtja azt, ami meg kell, hogy történ-jen. Idejében föl kell fedeznünk Isten kezét a próbá-ban, mint Dávid, amikor Sémei gyalázta, s alázat-tal, csendesen mondta: „*hagyjátok hadd ócsároljon, hiszen az Úr parancsolta neki.*” (2Sám 16,11) Isten megengedi mindazt, ami ránk vonatkozó akarátát előbbre viszi.

Másodsorban az üldöztetés oka az is, hogy általa Isten *különválasztja a kép-mutatókat* az igazaktól. Az effajta élethelyzetek felszín-re hozzák a belső lelki emb-ert. Azoknak, akik csupán a keresztyén élet haszonél-vezői kívánnak lenni, nem éri meg a Krisztusért való kiállás, így otthagyják Krisz-tust. Egy sokak által ismert történet szerint, amikor Jé-zus Krisztus imádása miatt keresztyénüldözés folyt, kivégzésük előtt szabadu-lást ígértek a foglyoknak, ha áldozatot mutatnak be a görög-római istenek tiszteleté-re. Az egyik fogvatartott egy alkalommal elfogadta ezt az ajánlatot, s kilépett a sorból. Ám ekkor meglepő dolog történt. A kivégzésre kivezényelt katonák egyike hirtelen beugrott a megüresedett helyre. Amikor megkérdezték, miért tette, azt válaszolta, hogy látott egy koronát lehullani az égből és nem akarta, hogy a földre essen, így aláállt. A foglyot ha-zaengedték, a katonát viszont kivégezték...

Harmadsorban az üldözés Isten népének meg-tisztítására szolgál. Az Úr saját háza népén kezdi az

ítéletet (1Pét 4,17). Isten, az ő érthetetlen szerete-téből adódóan, gyakran a tüzes kemencébe engedi életünket, hogy ezáltal minden salaktól megszaba-dítson. Megszabadít a büszkeségtől, világi dolgok szeretetétől, türelmetlenségtől, hanyagságtól és sok más büntől, ami akadályoz a növekedésben és a szolgálatban. Thomas Watson írja, hogy a hívőket az üldözőik faragják és csiszolják, hogy mint élő kövek illeszkedjenek bele Isten épületébe.

Aki keresztyénként szenved, annak *türelemmel* kell szenvednie. A türelem a Szentlélek gyümölcse, ő munkálja ki a szívben és ezért áldás. A keresztyén szenvedésének egy másik ismertetője a *bátorság* kell legyen. Ez persze nem vakmerőséget jelent, csu-pán azt, hogy számolunk azzal, hogy az Úr mindig

benne van az egyenletben. Harmadsorban a keresztyén szenvedés *önkéntes*, ahogy Mózes is önként vállalta az Isten népével való együtt nyomorgást (Zsid 11,24–25). Végezetül pedig emeljük ki az imádkozó lelkület fontos-ságát, ugyanis Krisztus az érte szenvedőket arra kérte, hogy *imádkozzanak* az üld-özőikért (Lk 6,28).

Isten minden gyerme-kének tudtára adta, hogy „*mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézus-ban, üldözni fogják*” (2Tim 3,12). Emiatt készítsük ma-gunkat a szenvedésre, vál-

laljuk fel a szenvedést, mint Krisztus jó vitézei (2Tim 2,3)! Gyakoroljuk magunkat Krisztus ismeretében, mert ezáltal megerősítve a szenvedést is vállalni merjük. Pál írja Timótheusnak: „*Ezért is szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kinek hittem*” (2Tim 1,12). Ezért hát ne felejtsük: mi sem az „ismeretlen istennek” adtuk át az éle-tünket, hanem Krisztusnak, aki nekünk és értünk adta önmagát!

Az üldöztetés egyfajta visszajelzés: a világ válasza Krisztussal való járásunkra. Ha a sodrás ellen haladunk, bizony hullámok gerjednek. Nincs keresztyén, aki a világban hullámot ne gerjesztene hűségével. Ahogyan Ambróziusz megfogalmazta: nincs az az Ábel, akinek ne lenne meg a maga Káinja.

Emlékszel a kacsára?

Volt egyszer egy kisfiú, aki minden nyarat a nagyszülei farmján töltött. Egy alkalommal egy csúzlit kapott ajándékba, hogy azzal játszhasson az erdőben. A fiú nagyon örült a váratlan meglepetésnek, s azonnal lelkes gyakorlásba is kezdett, de sehogy sem tudta eltalálni a célpontot. Kissé elcsüggedve hazaindult, hogy időben odaérjen a vacsorára.

Amint visszafele sétált, megpillantotta a nagymamája kedvenc kacsáját. Egy hirtelen gondolattól vezérelve célba vette, és épp a fején találva el a kacsát egy lövéssel megölte. A fiú nagyon megijedt, s az állat temét a farakás alá rejtette. Ekkor azonban észrevette, hogy húga, Sally figyelni őt. Sally mindent látott, azonban egyetlen szót sem szólt.

Másnap ebéd után a nagymama ezt mondta:

– Sally, kérlek, segíts nekem elmosogatni!

Sally azonban így válaszolt:

– Nagymama, Johnny azt mondta nekem, hogy ma ő szeretne segíteni a konyhában, igaz, Johnny?

Ezután hirtelen odasúgta Johnnynak:

– Emlékszel a kacsára?

Így Johnny elmosogatott.

Később a nagypapa megkérdezte a gyerekeket, van-e kedvük elmenni vele pecázni. A nagymama azonban így szólt:

– Sajnálom, de szükségem van Sallyre, hogy segítsen nekem a vacsora elkészítésében.

Sally elmosolyodott és így válaszolt:

– Semmi baj, Johnny épp azt mondta nekem, hogy ő szeretne segíteni.

Ezután megint a fülébe súgta:

– Emlékszel a kacsára?

Több nap elteltével, amikor Johnnynak mind a saját, mind Sally feladatait el kellett végeznie, a fiú nem bírta tovább. Odament a nagymamához, és bevallotta neki, hogy megölte a kacsát. A nagymama letérdelt mellé, átölelte, és azt mondta:

– Tudom, édesem. Az ablakban álltam, és mindent láttam. De mivel szeretlek, megbocsátok neked. Csak azt nem tudtam, meddig fogod hagyni Sallynek, hogy a szolgájává tegyen.

Nem tudom, hogy mi van a múltadban. Nem tudom, hogy mi az a bűn, amit az ellenség folyton felhoz ellened, de akármilyen is legyen az, szeretném, ha tudnál valamit. Jézus Krisztus ott állt az ablakban, és mindent látott. Mivel azonban szeret téged, készen áll arra, hogy megbocsásson neked. Talán csak éppen az a kérdése hozzád, vajon meddig engedted az ellenségnek, hogy a szolgájává tegyen. Isten bocsánatában az a legnagyobb dolog, hogy nem csak megbocsátja a bűnödöt, de azt is megígéri, hogy többet nem emlékezik meg róla.

(Ismeretlen szerző)

*Az E-mail Ministry alapján fordította:
Somogyi Viktória*

HALÁLBÓL az életre

É letemet valamivel több mint 21 évig Isten nélkül éltem. Korábban nem hittem benne, nem is kerestem Őt. Nem voltam megkeresztelve sem. Szüleimtől semmilyen formában nem hallottam Istenről. Mindezek hozzájárultak ahhoz, hogy még csak igazán fontos kérdésnek sem gondoltam azt, hogy hiszek-e benne vagy sem.

A világban létező keresztyén vallásokat felületesnek, felszínesnek és erőtlennek tartottam. A katolikus vallásból elég hamar kiábrándultam. Ennek ellenére az erkölcsi törvények, egy rendezett, szebb élet mindig is vonzottak. Jobban akartam végezni a dolgaimat. Ugyanakkor bosszantott, frusztrált, elszomorított a világ romlottsága, szenvedése, nyomorúsága. Nem tudtam szeretni azokat, akik nem jól csinálták, irigyeltem azokat, akik szebben éltek. Magamat pedig sokszor utáltam, amiért nem tudtam másokat megváltoztatni, és amiért én magam sem voltam képes a jóra. Nem ment semmi. Az elképzelt szép életnek a közelében sem voltam, a naiv álmok kezdtek szertefoszlni. Nem találtam a helyem. Nem hozott békességet vagy végső biztos célt semmi. Kerestem az élet értelmét. Nem értettem, minek élünk ezen a földön, hiszen nem találtam a mindennapok rohanásán túlmutató célt. Gondoltam, talán nem is érdemes megvárni ennek az életnek nevezett szenvedésnek a kirendelt végét. Persze, mondtam magamban, ha úgy sincs semmi a halál után, igazából lényegtelen, hogy hogyan és meddig élek. Élnem sem volt érdemes...

Szóval nehéz volt Isten nélkül élni. Mégis reménykedtem valamiben: hogy talán még megtalálhat a boldogság, és megváltozhat az életem.

2013 januárjában látogattam el először a gyülekezetbe. Az istentisztelet témája az Isten-közpon-tú élet, illetve az Isten-közpon-tú világnézet volt. S annak ellenére, hogy Istenben nem hittem, holott arra szólítottak fel, hogy Isten legyen az első az életben, mégis eljöttem legközelebb is, és azután is. Valahogy érdekelt, hogy miről lesz majd szó. Megtapasztaltam, hogy vannak emberek, akik úgy élnek,

ahogy én mindig is szerettem volna. Komolyan vet-ték, amiben hittek. Úgy gondoltam, megtaláltam az utat, amit kerestem, és ráadásul még a közösséget is. Örültem, hogy mások is úgy gondolkoznak, mint én, és hogy a Biblia is hasonlókat mond, mint, amikre én törekedtem. Felmerült azonban a kérdés: Jöhetek-e úgy ehhez az ismeretlen Istenhez, hogy eddig min-dent elrontottam? Van-e számomra is bebocsátás? Nekem, aki a világban éltem, bűnt cselekedtem, pe-dig nem akartam, aki a bűn szolgája voltam, akinek már fáj ez a teher, ez a bilincs, és szabadulni akar-tam a világból, amiből végleg kiábrándultam?

Igen! Isten még engem is elfogad. Még engem is, akinek, bár jól akartam csinálni mindent, végül semmit sem sikerült jól megvalósítani. Nem voltam képes a jóra. Fogoly voltam. És valóban nagy teher esett le a vállamról, mikor hallottam Isten választát, hogy:

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” (2Kor 5,17)

Végre vége lehet a szenvedésnek! Elhagyhatom a múltat! Mindent, mit bántam, és legszívesebben meg nem történtté tettem volna, arról azt hallottam ettől az ismeretlen Istentől, hogy igen, ez mind elmúlik és teljesen új teremtés leszek. Új teremtés! Mindent, ami mögöttem van, elfelejthetek. Nagyon el akar-tam már felejtetni, és új életet akartam kezdeni! Ez után sorra jött a többi igazság, melyekről tanításokat hallhattam és azokat megérthettem. Korábban szin-te semmilyen bibliaismeretem nem volt. Istenről sem volt semmilyen kialakult kép a fejemben. Tisz-ta lappal indultam. Nem kellett felülírnem semmit, csak, Istennek hála, elfogadnom az igazságot, hiszen olyan gyülekezetben hallhattam először Róla, ahol valóban tisztán hirdetik az Ő Igéjét.

Egy-két hét elteltével imádkoztam először, hogy Isten, akinek a létezésében még mindig kételkedtem, vezessen az utamon, és mutassa meg az utamat. Majd elmondtam Neki az életem rontott útjait, ami-

ket bántam és sajnáltam. Válaszul Isten hitet adott és bizonyosságot, hogy ezekről Ő valóban nem emlékezik meg többé. Az imádság után a kétségeim megszűntek, már nem rágódtam a múlton. Elkezdtem Bibliát olvasni, bár még mindig kételkedtem, és nem tudtam hinni Őbenne. Nem találtam magamban az Istenben gyökerező hitet. Úgy éreztem, nem tudok magamtól hinni. Végül Isten maga szólt hozzám, személyesen hozzám az alábbi Ige által:

„Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitelensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. Mert ami az Isten felől tudható nyilván van ő bennük; mert az Isten megjelentette nekik: Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek. Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem, mint Istent dicsőítették őt, sem néki hálaikat nem adtak; hanem az ő okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívük megsötétedett. Magokat bölcseneknek vallván, balgatagokká lettek.”
(Róm 1,18–22)

Ekkor rám nehezedett teljes romlottságom, mindenre való alkalmatlanságom, tehetetlenségem, addigi hitetlen életem, és szomorú voltam, hogy ezzel mind megbántottam Istent, ezzel mind Őellene vétkeztem, és a hamisságaimmal feltartóztattam az Ő igazságát, és bár bölcsnek és jónak hittem magam, balgatag voltam. Zokogtam a hitelenségem miatt, hogy Istent addig nem is kerestem, pedig öröktől fogva létezett, hogy Őt nem dicsőítettem, de még csak nem is érdekelt, és hálaát sem adtam Neki. A szívem pedig nyilvánvaló volt, hogy sötét. Ekkor bizonyossá vált a számomra, hogy Isten teljesen ismer. Hisz ez mind rólam szólt! Ő létezik és ismer! Ő adta a Benne való hitet. Én még csak hinni sem tudtam Benne a magam erejéből.

Mindezek után egy ideig még Krisztus nélkül éltem. Őt még nem láttam meg. A Róla szóló igazságokat még nem ismertem. Habár tudtam, hogy Őmiatta és Őérte fogad el Isten, mégis Őt személyesen még nem ismertem. Végül a teljes és végső békecséget Krisztus hozta az életembe, mikor megértettem, hogy Ő, aki meghalt értem, teljesen megért.

A szovátai húsvéti konferencián adtam oda teljesen az életem Krisztusnak.

„Mert nem oly főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.”
(Zsid 4,15)

Krisztus közeli, személyes Megváltómmá vált, aki személyesen az én bűneimet is mind ismeri, s az én valamennyi gyarlóságomon meg tud indulni. Szóval megértettem, hogy Isten, akinek a haragját már láttam, egy megértő, szerető Isten is. És valóban! Ha Krisztust így megismertem, és Isten valóban létezik, akkor már láttam, hogy az életem nem elég, ha félig, de egészen oda kell adnom Neki.

Isten megalázott, és megmutatta, hogy egyedül úgy követhetem Őt, ha többé semmiben nem magamnak élek, és nem a magam hasznára akarom felhasználni az Ő útjait. Csak akkor neveztettem az Ő gyermekének, ha hálából keresem az Ő dicsőségét. Végül azt is megengedte Isten, hogy megértsem, miért indultam el ezen az úton, miért is nem tudtam Neki ellenállni. Ő választott ki engem, Ő küldte Szent Lelkét és vitte végbe bennem a változást. Minden érdem és dicsőség Istené! Teljes érdemtelenységem ellenére Ő kiválasztott és örömmel fogadott be az Ő jelenlétébe, és tekint Krisztusért teljesen szentnek, és ajándékozta nekem még az örök életet is.

„A mi atyáinknak Istene választott téged, hogy megismerd az Ő akaratát, és meglásd amaz Igazat, és szót hallj az Ő szájából. Mert leszel néki tanúbizonyoságra minden embernél azok felől, amiket láttál és hallottál. Most annakokáért mit késedelmezel? Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét.”
(ApCsel 22,14–16)

2014 februárjában megkereszteltek és gyülekezeti tag lettem. Hálaát adok az Istennek, hogy szabadságot és életet adott, hogy a halálból az életre hozott ki, hogy a Pokol helyett a Mennyet kínálta fel, hogy Ő szeret, és én viszont szerethetem Őt!

Szóllósiné Nagy Kincső Galatea (Miskolc)

KÖVETHET-E EL KERESZTYÉN EMBER ÖNGYILKOSSÁGOT?

Ezt az ellentmondásos és nehéz témát az elmúlt időben már sokszor megvitatták, sajnos legtöbbször inkább érzelmi, mint biblikus megközelítésből. Akik római katolikusként nőttek fel, gyakran hallották, hogy az öngyilkosság halálos bűn, mely visszafordíthatatlanul a pokolra juttatja az embert. Ágoston és Aquinói Szent Tamás hatására ez volt a meghatározó gondolkodás a reformáció korában is. Luther szerint azonban az Ördög képes addig nyomorgatni (nem megszállni) a hívőt, amíg akár az öngyilkosság bűnére is rá tudja venni. Erről olvashatunk a *Tabletalk* című keresztyén folyóirat 54. évfolyamának 29. számában. Ahogyan a megváltás teológiai háttere egyre világosabbá vált számukra, sok, a reformáció idején élő gondolkodó és teológus elhatárolódott a római egyház nézeteitől.

A katolikus egyház tradicionális nézetei mellett három másik állásponttal találkozhatunk:

1. Egy valódi keresztyén sosem követne el öngyilkosságot, mert Isten ezt nem engedné meg.
2. A keresztyén elkövethet öngyilkosságot, de ezzel elveszíti lelkének üdvösségét.

3. A keresztyén elkövethet öngyilkosságot, üdvösségének elvesztése nélkül is.

Mit mond minderről a Biblia?

Nézzük meg először azokat az alapigazságokat, melyeket biztosan tudunk Isten Szavából:

- ♦ Az emberiség a teljes romlottság állapotában van (Ézs 64,6; Róm 3,10–18). Ez nem azt jelenti, hogy teljesen gonoszok vagyunk, hanem hogy értelmünket, szívünket, érzelmeinket, akaratunkat megfertőzte a bűn.
- ♦ A keresztyén ember még megtérése után is képes bármely bűn elkövetésére, kivéve a megbocsáthatatlan bünt (Róm 7).
- ♦ A megbocsáthatatlan bünt említi a Márk 3,25–32 és a Máté 12,32 is, ezekből az igehelyekből arra következtethetünk, hogy ez nem más, mint a Szentlélek megváltó munkájának való folyamatos ellenállás. Vannak azonban, akik úgy gondolják, hogy ezek az igehelyek olyan esetről beszélnek, amikor a Lélek munkáját valaki az Ördögnek tulajdonítja. Egy biztos, ezek

az igehelyek mindkét értelmezés esetében élő hittel nem rendelkező emberre vonatkoznak.

- Fontos szem előtt tartani azt a tényt, hogy a hívő ember képes más ember életére törni – ahogyan azt Dávid tette Uriással – anélkül, hogy üdvösségét elveszítené.
- Krisztus áldozata a kereszten minden bűnünket eltörölte – múltbéli, jelenlegit és jövőbelit (Kol 2,13–14; Zsid 10,11–18).
- A bűn, amit a keresztyén a jövőben fog elkövetni, már megbocsátott a Golgotán – ahol Krisztus megigazított, és hivatalosan igaznak kiáltott ki bennünket. Mindezt egyetlen tökéletes, megismételhetetlen áldozata által tette. A kereszten Jézus nem megigazíthatóvá tett bennünket, hanem megigazítottá (Róm 3,23–26; 8,29–30).

Az üdvösség és az öngyilkosság cselekedete

Sokan úgy gondolják, hogy az öngyilkosság arra szolgálta bizonyítékot, hogy az adott keresztyén elvesztette üdvösségét. Azok azonban, akik vallják, hogy a hívő embernek üdvbizonyossága van hiszik, hogy sem az öngyilkosság, sem más bűn nem teheti semmissé az üdvösséget, melyet Krisztus megszerzett a kereszten.

Vannak, akik úgy érvelnek, hogy egy újjászületett hívő sosem követne el öngyilkosságot. Ez a nézet azonban nem rendelkezik semmilyen igei alátámasztással. Némelykor arra hivatkoznak, hogy az Igében nem találunk egyetlen példát sem arra, hogy hívő követett volna el öngyilkosságot, míg több példát is látunk arra, hogy hitetlen ember tette ezt. Ez azonban logikai következetlenség, amely arra hivatkozik, amit a Biblia nem említ. A Szentírás az élet nagyon sok dolgát nem említi explicit módon. Ezen felül egyesek úgy gondolják, hogy a keresztyén elveszti üdvösségét, ha öngyilkosságot követ el, mivel nincs lehetősége megbánni ezt a bűnt. Tegyük fel azonban a kérdést, ha mi ebben a pillanatban meghalnánk, talán nem lenne semmilyen meg nem bánt bűn az életünkben? Persze, hogy volna!

Az áldozat, mely eltörölte azokat a bűneinket, melyek egészen halálunk pillanatáig megmaradnak, ugyanaz az áldozat, mely eltöröl olyan bűnöket is, mint az öngyilkosság. Isten Szava egyértelmű ebben a kérdésben: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény

nem szakíthat el minket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban van.” (Róm 8,38–39)

Barátaim, a „semmi más teremtménybe” maga a hívő ember is beletartozik, és a „sem jelenvalók, sem eljövendők” olyan helyzetekre utalnak, amelyekben még nem volt részünk. Jézus maga azt mondja, senki nem tud kiragadni bennünket az Atya kezéből (Jn 10,27–29), és Pál szerint „aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégezi a Krisztus Jézus napjáig.” (Fil 1,6)

Összefoglalva tehát:

- Ha elfogadtuk, hogy a keresztyén képes bármely bűn elkövetésére, miért nem tudjuk elhinni, hogy képes az öngyilkosságra is?
- Ha hisszük, hogy Jézus vére elégséges bármely bűn megbocsátására, ezt a bűnt talán nem tudja eltörölni?
- Ha Jézus áldozata a hívőt örökre tökéletessé tette (Zsid 7,28–10,14), van-e olyan bűn, mely érvénytelenné tehetné üdvösségét?
- Ha Mózes, Jób, Illés és Jeremiás olyan pontra jutott, hogy azt kívánta, bárcsak Isten elvenné az életét, talán egy depresszióval küzdő hívő, aki nem rendelkezik Mózes jellemének erősségével, nem válhatná valóra ezt a kívánságot?
- A Szentírás, a történelem és Isten népének tapasztalata alapján ugyanakkor az igaz hívők között kevés öngyilkosság történik – a bennünk lakozó Szentlélek és a kegyelem eszközeit is figyelembe véve.
- Az öngyilkosság nagyon komoly Isten elleni véték, mivel a Teremtő által adott élet ajándékát szentségteleníti meg. Ha azonban egy hívő ember elméletben képes arra, hogy elvegye más ember életét, miért olyan lehetetlen elképzelni, hogy a sajátját valaha el tudná venni?

Mint láthatjuk, az öngyilkosság és üdvösség egyáltalán nem egyszerű kérdések. A biblikusan megalapozott bölcsesség és körültekintő teológiai gondolatvezetés elengedhetetlen olyan problémák megvitatására, melyeket a Biblia nem fejt ki explicit módon. Figyelmünket arra kell irányítanunk, amiről Isten sok mindent kifejtett (üdvösség), és nem arra, amiről keveset beszélt (öngyilkosság).

Fordította: Somogyi Viktória

<http://thegospelcoalition.org/blogs/tgc/2013/10/29/can-a-christian-commit-suicide/>

IX. Tanítsátok meg engedelmeskedni gyermekeiteket!

Ez az a cél, amelynek elérése minden erőfeszítést megér. Egyetlen szokás sem bír olyan fontossággal az életben, gondolom én, mint az engedelmisség. Kedves Szülők, határozzátok el, úgy fogtok tenni, hogy gyermekeitek engedelmeskedjenek nektek, habár ez számotokra sok nehézségbe fog ütközni, nekik pedig sok könnybe fog kerülni. Ne legyenek kérdések, vélemények, egyezkedések és késlekedések. Mikor azt mondjátok nekik, hogy tegyenek meg valamit, akkor értessétek meg velük, hogy ezt meg kell tenni.

Csak az engedelmisség valós. Az engedelmisség a látható, tevékeny, és testet öltött hit. Ez az Úr népe között az igaz tanítványság próbája. „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok nektek.” (Jn 15,14) A jól nevelt gyerekek abban kell különböznie a többiektől, hogy engedelmeskednek szüleiknek. Hol van a tiszteletadás, kérdezhetitek, amiről az ötödik parancsolat beszél, ha nem hallgatnak az apákra és anyákra, és nem engedelmeskednek nekik késedelem nélkül, örömmel és készséggel?

A korai engedelmisséget támasztja alá a Szentírás is. Ábrahámot dicséret illeti, mivel „megparancsolta az ő fiainak és az ő háza népének, hogy megőrizzék az Úrnak útját.” (1Móz 18,19) Jézus Krisztusról az van feljegyezve, hogy ifjú éveiben engedelmeskedett Máriának és Józsefnek. (Lk 2,51) Nézzétek, József azonnal engedelmeskedett az ő atyja, Jákób parancsának! (1Móz 37,13) Hallgassátok meg Ézsaiás prófétát: „És adok nekik gyerkőcöket fejedelmekül, és gyerme-

A szülők kötelességei

(4. rész)

J. C. RYLE

kek uralkodnak rajtuk.” (Ézs 3,5) Fordítsatok figyelmet arra, hogy Pál apostol úgy mutat rá a szülőknek való engedetlenségre, mint az utolsó napok egyik jelére. (2Tim 3,2) Nézzétek meg, *erényként* emeli ki az engedelmisséget, mint a keresztyén vezető egyik elengedhetetlen vonását: „Ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmisségben tartja, minden tisztességgel” (1Tim 3,4); és még: „A diakónusok egyfeleségű férfiak legyenek, akik gyermekeiket és tulajdon házaikat jól igazgatják.” (1Tim 3,12) Ehhez hasonlóan a presbiternek is olyan gyerekekkel kell rendelkeznie, „akinek hívő, nem kicsapongással vádolt, avagy engedetlen gyermekei vannak.” (Tit 1,6)

Kedves Szülők, boldognak szeretnétek-e látni gyermekeiteket? Akkor azon igyekezzetek, hogy engedelmisségre neveljétek őket, hogy végrehajtsák azt, amit mondanak nekik. Higgyétek el nekem, mi nem az abszolút szabadságra vagyunk teremtve, az nem megfelelő dolog számunkra. Még akkor is hordozhatunk igát, mikor szabadok vagyunk Krisztusban, „mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.” (Kol 3,24) A gyerekeknek minél előbb meg kell érteniük, hogy ezen a világon nem mindnyájan leszünk vezetők, és sosem fogjuk megtalálni a helyünket ebben az életben, míg nem tanulunk meg engedelmeskedni feletteseinknek. Tanítsátok meg őket az engedelmisségre, míg fiatalok, máskülönben egész életükben szembe fognak szegülni Istennel, és azt fogják gondolni, hogy szabadok az Ő hatalma alól.

Kedves Olvasóm, ez a tanács nagyon fontos. Napjainkban sok olyan embert láthatunk, aki megengedi gyermekeinek, hogy jóval azelőtt hozzanak

döntéseket, mielőtt ők készek lennének ennek megtételére. Ők még igazolni is akarják tettüket, mintha ebben nem lenne semmi rossz. Számomra azonban nagyon szomorú jelenség az, amikor a gyermek mindig felülkerekedik, és a szülő mindig visszavonulót fúj. Szomorú, mivel felborul az Isten által felállított rend; szomorú, mert ennek következtében a gyermek akaratossá, büszkévé és önhitté válik. Nem kell csodálkoznunk, ha a gyerekek nem engedelmessé válnak, ha a gyerekek nem engedelmeskednek mennyi Atyjuknak, ha megengeditek nekik, hogy kora gyermekkoruktól fogva ne hallgassanak földi szüleik szavára.

Kedves Szülők, ha szeretitek gyermekeiteket, akkor az engedelmisség váljon mottóvá és jeligévé, amely állandóan tekintetük előtt kell legyen.

*X. Tanítsátok meg gyermekeiteknek,
hogy mindig igazat mondjanak!*

A világ az igazsággal sokkal ritkábban találkozik, mint hinnénk. Az igazság, és egyedül az igazság – ez az arany szabály, amelyre mindnyájunknak emlékeznünk kell. A hazugság és az egyenes válasz elkerülése – ősi bűnök. Annak atyja az ördög: megcsalta Évát egy nyílt hazugsággal, és a bűneset után éppen ezzel a bűnnel kapcsolatban kell Éva gyermekeinek a legóvatosabbnak lenniük.

Gondoljatok csak bele, mennyi hazugság és félrevezetés van a világban! Mennyi nagyítás! Hány ember tesz hozzá az egyszerű történetekhez! Ó, milyen sok dolgot hallgatnak el, ha ez haszonnal jár az azt elhallgatóknak! Milyen kevés közöttünk az olyan ember, akinek kétség nélkül hinni lehet! Valóban, az ókori perzsák bölcsék voltak a maguk nemében: a nevelésben a legfontosabb az volt számukra, hogy igazságra tanítsák a gyerekeket. Milyen szörnyű bizonyítéka az emberi bűnösségnek az, hogy erről a kérdéstről egyáltalán beszélni kell!

Olvasóm, szeretném felhívni figyelmedet arra, hogy milyen gyakran van szó az Ószövetségben az Isten *igazságáról*. Az igazság különösen fontos helyet foglal el annak tulajdonságai között, akivel közösségben vagyunk. Ő sosem tér le az egyenes útról. Ő gyűlöli a hazugságot és a képmutatást. Próbáljátok ezt állandóan gyermekeitek szeme előtt tartani. Állandóan arra tanítsátok őket, hogy minden, ami kevesebb az igazságtól, az hazugság. Hogy a megtagadás, a mellébeszélések, és a nagyítások, félúton vannak a hazugság felé, és ezeket el kell kerülni. Tanítsátok őket arra, hogy minden helyzetben legyenek *egyenesek*, és bármibe is kerülne, igazat mondjanak.

*A semmittevés több embert
vezetett már bűnbe, mint bármely
más szokás. A semmittevés
sok testi cselekedet anyja:
paráznaságé, a házasságtörésé,
az iszákosságé, és sok más sötét
cselekedeté. Mikor lusták voltunk,
az ördög nyomban bekopogott és
be is lépett az ajtónkon.*

Erre nemcsak azért hívom fel a figyelmeteket, hogy gyermekeitek jó emberek legyenek – habár erre sok figyelmet kell szentelnetek – hanem hogy békeségetek legyen a velük való kapcsolatban. Nagy segítség lesz számotokra, ha mindig bízhattok bennük. Ez segít benneteket abban, hogy megóvjátok őket a titkolózástól, amely oly jellemző a gyerekekre. A nyíltság és az őszinteség nagyban attól a neveléstől függ, amiben a szülők részesítik a gyermekeiket kora gyermekkorban.

*XI. Szoktassátok hozzá gyermekeiteket,
hogy értékeljék nagyra az időt!*

A semmittevés – az ördög legjobb barátja. A semmittevés megfelelő eszköze annak, hogy az ördög kárt okozzon nekünk. A semmittevéssel foglalkozó értelem olyan, mint egy nyitott ajtó, és ha maga az ördög nem lép be rajta, akkor valamit feltétlenül bedob rajta, hogy lelkünkben valami rossz gondolatot elültessen.

A teremtmények közül egy sincs arra rendelve, hogy semmittevéssel foglalkozzon. Minden teremtmény szolgálatát és munkáját maga Isten jelölte ki. A mennyben az angyalok munkálkodnak, ők az Úr szolgáló lelkei, mindig betöltik az Ő akaratát. Ádámnak a paradicsomban feladatai voltak: gondoznia kellett az Éden kertjét. A megváltott szenteknek a dicsőségben feladataik vannak: „éjjel és nappal, nyugalmat nem ismerve” magasztalják azt, aki megváltotta őket. Az embernek, a bűnös és erőtlén embernek is tennie kell valamit, máskülönben a lelke beteggé válik. Kezeinknek és értelmünknek munkálkodnia kell, máskülönben az elképzeléseink elkezdenek csapongani, és kárt okoznak.

Az, ami igaz ránk nézve, igaz a mi gyerekeinkre nézve is. Jaj annak az embernek, akinek nincs mivel

foglalkoznia! A zsidók a semmittevést egyértelműen bűnnek tartották: törvényük kimondta, hogy minden családapának valamilyen hasznos foglalkozásra kell megtanítania a fiát, – és igazuk volt. Ők jobban ismerték az ember szívét, mint közülünk sokan.

Sodomát a semmittevés olyanná tette, amivé lett. „Íme, ez volt vétke Sodomának, a te öcsédnek: kevélység, eledel bősége, és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg.” (Ez 16,49) A semmittevés nagyban hozzájárult Dávid bűnéhez Uriás feleségével. Sámuel második könyvében arról van szó, hogy Joáb elment az ammoniakkal vívott háborúba, míg „Dávid Jeruzsálemben maradt.” (2Sám 11,1) Nem volt-e mindez semmittevés? Abban az időben látta meg Betsabét, amit egy szörnyűséges bukkás követett.

Valóban hiszem, hogy a semmittevés több embert vezetett már bűnbe, mint bármely más szokás. Azt tapasztalom, hogy a semmittevés – sok testi cselekedet anyja – a paráznaságé, a házasságtörésé, az iszákosságé, és sok más sötét cselekedeté, aminek felsorolására nincs elegendő időnk. Lelkiismereteket kérdezték meg, hogy igazam van-e vagy sem. Mikor lusták voltunk, az ördög nyomban bekopogott és be is lépett az ajtónkon.

Nem csodálkozom azon, hogy ezen a világon minden ezt a tapasztalatot támasztja alá. A lustaság állóvíz, amely elkezd poshadni, viszont egy határozott irányba folyó patak mindig tiszta marad. Ha gőzgéppel rendelkeztek, annak működnie kell, máskülönben hamarosan tönkremegy. Ha lóval rendelkeztek, akkor meg kell azt terhelnetek. A rendszeres megterhelés erőssé teszi azt. Ha jó fizikai kondícióval akartok rendelkezni, akkor edzésben kell magatokat tartani. Ha állandóan egy helyben fogtok ülni, akkor testetek hallatni fog magáról. Így van ez a lélekkel is. Az aktív, munkálkodó értelem nehéz célpont az ördög számára. Foglalkoztatok hasznos dolgokkal, és ellenségeiteknek nehéz lesz gyomot vetni.

Kedves Olvasóim, arra kérek benneteket, hogy mindezeket vázoljátok fel gyermekeitek szeme előtt

is. Tanítsátok meg őket az idő értékelésére, annak jó kihasználására. Nagy fájdalom azt látnom, hogy a gyerekek nem azt teszik, amit tehetnének. Nekem tetszik, mikor a gyerekek aktívak és kreatívak, mikor teljes szívvel dolgoznak valamin: azokban az órákban, mikor tanulnak, vagy még a szórakozásban is, mikor játszanak.

XII. Tanítsátok gyermekeiteket arra, hogy féljenek a mértéktelenségtől!

Ez az, amitől mindennél jobban kell félnünk. Természetes dolog, hogy gyengédek vagyunk testünkkel és véreinkkel, mégis félnek kell a túlzott gyengédségtől. Vigyázzatok arra, hogy mindez ne tegyen benneteket vakká gyermekeitek hibáit illetően, és ne váljatok süketekké azon tanácsok felé, amelyek velük kapcsolatosak. Óvakodjatok attól, hogy emiatt nehogy engedékenyekké váljatok rossz viselkedésüket illetően, ahelyett, hogy megbüntessétek és javulásra vezessétek őket.

Jól tudom, hogy a büntetés és a megjavítás nem kellemes dolgok. Semmi sem kellemetlenebb azok könnyeinél, akiket igazán szeretünk. De amíg a szívek olyanok maradnak amilyenek, törvényszerű, hogy nem gondolunk arra, hogyan lehet gyerekeket nevelni helyreutasítás nélkül.

Jól tudom, hogy a büntetés és a megjavítás nem kellemes dolgok. Semmi sem kellemetlenebb azok könnyeinél, akiket igazán szeretünk. De amíg a szívek olyanok maradnak amilyenek, törvényszerű, hogy nem gondolunk arra, hogyan lehet gyerekeket nevelni helyreutasítás nélkül.

Elnézés és kényeztetés – az a két szó, amely csüggesztő tartalommal van telve. A kényeztetés legbiztosabb módja – ha megengedjük a gyerekeknek, hogy úgy tegyenek, ahogyan csak akarnak, ha megengedjük nekik, hogy rosszat tegyenek és eközben nem büntetjük meg őket. Higgyétek el, hogy bármilyen nehéz is ez számotokra, nem szabad így tennetek, hacsak nem akarjátok elveszteni saját gyermekeitek lelkét.

Ne mondjátok azt, hogy a Szentírás nem beszél nyíltan erről. Itt van néhány bibliai igehely: „Aki megtartóztatja az ő vesszőjét, gyűlöli az ő fiát; aki pedig szereti azt, megkeresi őt fenyítéssel.” (Péld 13,24) „Fenyítsd meg a te fiadat, mert még van remény felőle; de annyira, hogy őt megöld, ne vigyen haragod.” (Péld 19,18) „A gyermek elméjéhez kötö-

Kedves Szülők, boldognak szeretnétek látni gyermekeiteket? Akkor azon igyekezzetek, hogy engedelmességre neveljétek őket. Mi nem az abszolút szabadságra vagyunk teremtve. Tanítsátok meg őket az engedelmességre, míg fiatalok, máskülönben egész életükben szembe fognak szegülni Istennel, és azt fogják gondolni, hogy szabadok az Ő hatalma alól.

tett a bolondság; de a fenyítés vesszeje messze elúzi őtöle azt.” (Péld 22,15) „Ne vond el a gyermektől a fenyítéket; ha megvered őt vesszővel, meg nem hal. Te vesszővel vered meg őt: és az ő lelkét a pokolból ragadod ki.” (Péld 23,13–14) „A vessző és dorgálás bölcsességet ad; de a szabadjára hagyott gyermek megszegyeníti az ő anyját.” (Péld 29,15) „Fenyítsd meg a te fiadat, és nyugalmat hoz neked, és szerezh gyönyörűséget a te lelkednek.” (Péld 29,17)

Mekkora erővel bírnak a Szentírás ezen versei! Milyen szomorú, hogy sok keresztyén családban szinte semmit sem tudnak róluk! A gyerekeknek szembeállításra lenne szükségük, de szinte soha nincs benne részük; helyreigazításra lenne szükségük, de majdnem soha nem részesülnek belőle. A Példabeszédek könyve nem avult el, mai napig is időszerű a keresztyének számára. A Példabeszédek isteni ihletettséggel rendelkezik, és hasznos. Azért adatott, hogy okuljunk belőle, mint a római és az efézusi levélből. Az a hívő, akinek gondja van gyermekei nevelésére, de nem fordít figyelmet annak tanácsaira, feljebb bölcselkedik annál, mint kellene, és komoly tévelygésekbe esik.

Édesapák és édesanyák, egyenesen megmondom nektek, ha sosem fogjátok megfenyíteni gyermekeiteket, mikor helytelenül járnak el, akkor hatalmas károkat fogtok nekik okozni. Figyelmeztetlek benneteket, ez egy olyan botránykő, amelyen sok szent szenvedett hajótörést. Arra hívlak benneteket, hogy legyetek bölcsék, és emlékezzetek minderre. Vessetek egy pillantást Éli példájára. Fiai, Hofni és Fineás, becstelenség voltak, de ő „nem fenyítette meg őket”. Ő egyszerűen csak gyengéden korholta őket, mikor kemény szembeállításra lett volna szükségük. Másszóval, jobban tisztelte fiait, mint Istent. És mindez mivel végződött? Még életében Éli hallhatta két fia halálhírét, és ősz feje csüggedéssel tért a sírba. (1Sám 2,22–29; 3,13)

Vessetek Dávidra is egy pillantást. Ki képes szív-fájdalom nélkül olvasni gyermekei bűneinek történetét? Ammon vérfertőzése, Absolon lázadása és halála, Adónia intrikái – mind-mind komoly sebet ejtett az Isten kedves emberének szívére, amit saját háznépe okozott neki. Volt-e szerepe mindebben? Attól tartok, igen. Erről beszél Adónia története: „Kit az ő atyja soha meg nem szomorított, ezt mondva: Miért cselekszel így?” (1Kir 1,6) Ez lett az alapja minden helytelen viselkedésnek. Dávid túlzottan engedékeny volt velük, megengedve gyermekeinek, hogy a saját fejük után menjenek, és végül azt aratta, amit vetett.

Kedves Szülők, kérlek benneteket saját gyermekeitek érdekében, ne legyetek velük túlzó módon

engedékenyek. Jegyezzétek meg, hogy legfőbb kötelességetek: igaz módon a javukat kell keresnetek, és nem a kívánságaikat és szenvedélyüket kell kiélegítenetek. Tanítani kell őket, nem szórakoztatni, valami hasznosat kell értük tenni, nem pusztán kellemeset.

Bármennyire is szeretnétek őket, nem szabad engednetek minden szeszélyüknek és kívánságuknak. Nem szabad, hogy azt gondolják, hogy kívánságaik törvény, és elég csak kívánni, és minden valóra válik. Kérlek benneteket, hogy gyermekeitek ne váljanak bálványaitokká, mert máskülönben Isten elveheti őket, szétszórva bálványaitokat, hogy szembesítsen benneteket bűneitekkel.

Tanuljatok meg nemet mondani gyermekeiteknek. Mutassátok meg nekik, hogy képesek vagytok ellentmondani nekik, ha úgy gondoljátok, hogy ez a javukat szolgálja. Mutassátok meg nekik, hogy készek vagytok megbüntetni az engedetlenséget, és hogyha az engedelmességről beszéltek – s ezzel nem csak fenyegetőtök –, akkor készek is vagytok cselekedni. Ne legyetek túlságosan fenyegetők.¹ Ezt a gyerekek hosszú időre megjegyzik. Ritkán büntesetek, de azt komolyan tegyétek; a gyakori és enyhe büntetések nagyon rossz stratégiák.²

Óvakodjatok attól, hogy felügyelet nélkül hagyjátok a „kis csintalanokat” pusztán azért, mert kicsik. Minden fontos. A kis gyomnövényeket éppúgy ki kell szagatni, mint a nagyokat, mivel a kicsik hamar nagyokká válnak.

Kedves Olvasóim, ha valami figyelemre érdemes, higgyétek el, hogy ez az, amiről beszélünk. Tudom, hogy nehéz lesz nektek. De ha nem viseltek gondot gyermekeitekre, míg azok kicsik, az sok gond okává válhat, mikor felnőnek. Magatok döntsetek.

J. C. Ryle: The Upper Room: being a few truths for the times c. könyvéből fordította: Pápai Ernő

1. Egyes szülők és nevelők gyakran szinte szójárásként mondják: „Haszontalan gyermek!”, sok esetben ok nélkül. Ez nagyon kártékony szokás. Nem szabad ilyen szavakat használni komoly ok nélkül.

2. Nincs általános szabály arra nézve, hogyan kell megbüntetni a gyereket. A gyerekek jelleme különböző szokott lenni, és az, ami az egyik gyerek számára nagyon komoly büntetésnek tűnik, az a másik számára egyáltalán nem az. Azt kívánom, hogy hallgassátok meg tiltakozásomat napjaink közfelfogása ellen, hogy a gyermeket egyáltalán nem szabad megfegyelmezni. Természetesen, hogy egyes szülők visszaélnek a testi fenyítéssel, de sokan inkább túl engedékenyeknek bizonyulnak.

Megállni Krisztusban

DEÁK-FOGARASI ANDRÁS

Hová vezet az út, amelyen a hívó ember jár? Mi a végső célja vándorlásunknak? Mi célja van keresztyén életünknek? Mi célból kereszük Isten akaratát és engedelmeskedünk Neki? Miért akarjuk megismerni Őt, elmélyíteni a Vele való közösségünket? Fontos, hogy tisztában legyünk e kérdésekkel, különben nagyon sok csalódás ér keresztyén életünkben és szolgálatunkban.

Megtérésünk után legtöbbször úrrá lesz rajtunk a vallásos korszellem. Bár tudjuk, hogy üdvösségünkért, megigazulásunkért nem tehetünk semmit, azt gondoljuk mégis, hogy megszentelődésünk útján végre odatehetjük mi is magunkat, megmutathatjuk mi is, hogy mit tudunk. Hitvalló nagyjaink életrajzait olvasva, valahogyan ösztönösen arra gondolunk, hogy új életünkben kivételes és nagy dolgokat kell véghezvinnünk Istenünkért. Nagy és magasztos célokat tűzünk ki magunk elé. Sokszor észre sem vesszük, hogy csak azért akarunk Urunkkal elmélyült és szoros kapcsolatba kerülni, mert várunk Tőle valamit.

Várjuk, hogy különleges erőt és áldásokat kapjunk, különleges szolgálatok végzéséhez. Várjuk, hogy Isten nagy feladatokat bízson ránk a lélekmentésben. Persze vannak, akik kevesebbel is beérik. Milyen sokszor ostromoljuk az eget imádságainkkal azért, hogy Isten ruházzon fel bennünket mennyei erővel és hatalommal a szolgálatunkban, hogy ébredés induljon el általunk, hogy megtérjenek körülöttünk a családtagjaink, a gyülekezeteink növekedjenek és mi békében és nyugalomban éljünk!

Nemes céljaink árnyékában azonban gyakran ott rejtőzködik a régi természetünk, az önzés, a dicsvágy, az óember, aki készségesen kész Isten szolgálatába is beállni a vallásosság kegyes álarca mögé rejtőzve, a túlélés reményében. Az Úr persze ismeri szívünket, látja indítékainkat, és nem adja meg a kéréseinket, mert tanítványságunkat nem a mi természetünk vágyálmaira, hanem az ő természetfeletti kegyelmére akarja építeni. Ezért aztán a legtöbbször csalódtunk vagyunk. Vajon ismerjük-e valódi céljainkat, amelyeket a Krisztus iránti engedelmisségünk által remélünk elérni, amelyek igen gyakran motiválják a mi istenfélelmünket? Vajon tisztában vagyunk-e azzal, hogy gyakran csak hasznot akarunk húzni a mi Urunkból, hogy sokszor csupán eszköznek tekintjük Őt saját kegyes céljaink eléréséhez? Pedig a hívő életben egyetlen célunk csak az Úr Jézus Krisztus lehet, mert Ő nemcsak az ajtónk, az utunk, az igazságunk és az életünk, de a célunk is. Miért mondom ezt?

Kövessük végig figyelemmel Jézus gondolatmenetét a Jn 14,1–11-ből. Jézus, amikor készült elmenni a földi életből, egészen meglepő dolgot mondott nyugtalanzkodó tanítványainak: *„Ne nyugtalankodjék a szívetek:... Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat”*. A tanítványok kétségét félénken Tamás fogalmazta meg: *„Uram, nem tudjuk hova mégy, honnan tudnánk akkor az utat? Jézus így válaszolt: Én vagyok az út...”* Ha ismertek engem, az utat is ismeritek. Hová vezet ez az út? Természetesen az Atyához. Honnan tudjuk ezt? Onnan, hogy Jézus így folytatja: *„senki sem mehet az Atyához, csakis én általam. Ha ismernétek engem, ismernétek az Atyát is”*. Fülöp így szólt hozzá: *„Uram, mutasd meg nekünk az Atyát és az elég nekünk.”* Ekkor hangzott el az Úr szájából az egyik legmegdöbbentőbb kijelentése: *„Aki engem lát, látja az Atyát”*. Az Úr itt bepillantást enged a Szentháromság Isten titkába, és nem kevesebbet mond, mint azt, hogy Ő és az Atya egy, és Ő nemcsak az út, hanem a cél is, ahová az út vezet. Ez azt jelenti, hogy aki Őt megtalálta, az célba ért. Az meg-

nyugodhat, mert Őbenne mindent megtalált, ami az üdvösséghez, a kegyességhez kell. Ő az Alfája és az Omegája, a kezdete és a vége is a hívő életnek. Őbenne van a mi megigazulásunk, megszentelődésünk és megdicsőülésünk is. Ne legyen hát célunkká senki és semmi más rajta kívül! Minden más cél bálvány, ami az Ő helyét foglalja el a szívünkben. A mi kegyességünknek, bűnbánatunknak és engedelmisségünknek egyetlen helyes indítéka lehet, és pedig az, hogy elmélyült közösségben legyünk Vele: megálljunk Krisztusban és megmaradjunk, meggyökerezzünk Benne. Jó példa erre a tíz leprás története. A tíz közül csak egy tért vissza Jézushoz, hogy köszönetet mondjon a gyógyulásért és dicsőítse Istent. Kilenc elment a maga útjára és élvezte az új életet, amit az Úrtól kapott. Számukra Jézus csak eszköz volt, egy cél, nevezetesen a gyógyulás elérése. De annak az egynek, aki visszajött Hozzá és leborult előtte, aki arra vágyott, hogy együtt lehessen gyógyítójával, a Megváltó nem csupán eszköz volt, hanem maga a cél.

Olyan kegyelmes és jóságos a mi Urunk, hogy lelki utunk legelején hajlandó pusztá eszközzé lenni, mely által üdvösségre, békességre, boldogságra, erőre tehetünk szert. Jézus hajlandó eltérni azt, hogy Őt magát és keresztáldozatát eszközként használjuk, megmenekülésünk útjának tekintsük. Teszi ezt azért, mert tudja, hogy Isten a bűnös embert csak az önös érdekein keresztül tudja megszólítani. De nem engedi sokáig, hogy eszközként tekintsünk Rá és használjuk Őt saját kegyes céljaink elérése érdekében, mert jól tudja, hogy ezek a célok nem elégíthetik ki a mi szívünket. Tudja, hogy mi az Ő számára teremtetünk és mindaddig nyugtalanok leszünk, amíg Őbenne meg nem nyugszunk. Ezért engedi, hogy kudarcot valljunk és kiábránduljunk saját céljainkból. Ő soha sehol nem ígérte azt, hogy ha rendbe hozzuk a kapcsolatunkat vele, sikert, különleges áldásokat ad és különleges elbánásban részesít. Azt azonban igen, hogy velünk lesz. Ha vele járunk a keskeny úton, ha engedjük, hogy rámutasson a bűneinkre, amint azok megjelennek, és engedjük, hogy megtisztítson azoktól folyamatosan, akkor Ő nem ezt vagy azt az áldását adja nekünk, hanem Önmagát. Jézus azt akarja, hogy tegyük Őt célunkká, és akkor biztosak lehetünk abban, hogy elérjük a célunkat. Elégedettek leszünk, mert semmit nem fogunk nélkülözni abból, amit Isten adni akar nekünk.

Valljuk be őszintén, hogy amikor ezt megértjük, kissé csalódtunk vagyunk. Mert a legtöbbször nem

Őt akarjuk, hanem csak az ajándékaira fáj a fogunk. Egész idő alatt, lehet, hogy mindeddig saját kegyes céljaink lebegtek szemeink előtt, nem pedig Jézus. Nem csoda hát, hogy Isten ezeket nem igazolta. Csodálatos dolog azonban, hogy amikor végre beismerjük, hogy tévedtünk, hogy hamis célokat tűztünk magunk elé, amikor ismét az Úr Jézus válik a legfőbb célunkká, akkor Isten, vele együtt örömmel ad nekünk mindent, örömmel halmoz el áldásaival. *„Hiszen hogyné ajándékozna nekünk vele együtt mindent”* (Róm 8,32). Mindaz, amit Isten tartogat számunkra, csak akkor lehet maradéktalanul a miénk, ha Fiában látjuk meg mind az utat, mind a célt. Az Úr Jézus azt mondja, ha hozzá megyünk, nemcsak az Atyához vezető utat találjuk meg, hanem magát az Atyát is. Ő nemcsak az áldáshoz vezető út, hanem maga az áldás. Ő mindazzá válik számunkra, amire szükségünk van, hiszen *„Benne lakik az istenség egész teljessége testileg”* (Kol 2,9–10). Mi egyedül csak benne juthatunk el a teljességhez.

Ha csalódás, elégedetlenség, nyugtalanság van a szívünkben, az azért lehet, mert olyan célokat keresünk, amelyek Jézuson innen vagy túl vannak. Ha még mindig különleges áldásokra, megtapasztalásokra, élményekre várunk, holott Krisztusban minden a rendelkezésünkre áll, túllövünk a célon. Jézus a cél. *„A törvény végcélja Jézus, minden hívő megigazulására”* (Róm 4,10). Ez azt jelenti, hogy Krisztus a vége az erőfeszítéseinknek. Ő nemcsak a megigazulásunkért folytatott törekvéseinknek a végét jelenti, hanem minden más cél érdekében végzett erőfeszítéseink végét is. Krisztus a vége a megszentelődésünkért folytatott erőfeszítéseinknek is. Ő mennyit küszködtünk és fáradoztunk, hogy bűnös szívünket megtisztítsuk, és Isten áldásait elnyerjük! Lehet, hogy ezt tesszük még ma is? Milyen nyugtalan és békétlen a mi szívünk mindaddig, míg Krisztusban meg nem nyugszik! Míg meg nem értjük azt, hogy nélküle semmit sem tehetünk. Nála találhatunk meg mindent, amiért eddig annyit fáradoztunk, ha igaz bűnbánattal jövünk elé. Mert Ő a mi békeségünk, erőnk, győzelmünk, mindenünk. Rajta innen és túl nincsen semmi, csak csalódás, elégedetlenség, csüggedés. Ezért mondja az Úr: *„Maradjatok meg énbenem és én tibennetek.”* (Jn 15,4) Engedjük hát, hogy az Úr Jézus újra elfoglalja méltó helyét a szívünkben és célunkká legyen!

Ha Jézusban gyökerezik hívő életünk célja, ha megmaradunk Krisztusban, annak komoly következményei lesznek az életünkre nézve. A Szentlélek

gazdagon áradva megtermi bennünk a maga jó gyümölcsét, kitölti Isten szeretetét a szívünkbe. A motivációnk a hála és a szeretet lesz. Akkor abban a kiváltságban lesz részünk, hogy máris a céltól indulhatunk és elkezdhetjük élni az igazi keresztyén életet, felszabadultan mindenféle külső és belső kényszer, elvárás, erőlködés alól. Többé nem azért szolgálunk, imádkozunk, olvasunk ígét, mert kell, mert így akarunk elérni célunkat Istennél, így akarunk birtokolni áldásokat, amelyek már úgys a mieink Krisztusban, hanem azért, mert szeretjük az Urat és szeretjük azokat is, akiket Ő szeret. Ha benne leljük meg célunkat, megértjük, hogy Ő mások számára van, ezért annak életét, aki bennünk él, szeretnénk átadni másoknak is. Hogyan? Épp akkor van a legnagyobb szükségünk a kegyelemre, amikor meg akarjuk osztani ezt az életet másokkal.

A hívő életben nem találunk egyetlen olyan területet sem, ahol a kegyelem helyett nekünk kellene kezünkbe venni a dolgok irányítását. A személyes evangelizáció és szolgálat sem célja, hanem következménye a keresztyén életnek. A keresztyén élet nem Krisztusért való szolgálat, hanem Krisztussal való együtt munkálkodás. Nem keserves erőlködés, összevissza csapkodás az ige és a bizonyágtételünk kardjával, hanem feszült lélekkel való ráfigyelés, ráhangolódás. Állandó készség, amelyben mindig rendelkezésére állunk, hogy közvetíthesse általunk az Ő kegyelmét és erejét mások számára. Melyben alávétjük magunkat neki, hogy rajtunk keresztül vihesse véghez terveit, és bízunk abban, hogy használni fog. *„...a Fiú önmagától semmit sem tehet, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya, mert amit Ő tesz, azt teszi a Fiú is”* (Jn 5,19). A tanítvány nem nagyobb az ő Uránál. A tanítványnak olyannak kell lennie, mint Mesterének. Ahogy a Fiú együtt működött az Atyával, nekünk is úgy kell együtt működnünk a Fiúval. Ő a fő, mi néki tagja. Ő a szólótó, mi a szólóvesszők, kik beleoltattunk e nemes töbe. Az Ő élete, Lelke termi meg rajtunk, bennünk jó gyümölcsét, melyet ha megízlelnek az emberek, sokan meggyógyulnak, új életre kelnek. Az evangelizáció ügye, sikere, a vele való elmélyült személyes kapcsolatunkon múlik, nem a mi szüntelen tevékenységünkön.

Legyen Ő a célunk, hogy következképpen betölthessen minket Szentlelkével és teremhesse az Ő gyógyító gyümölcsét az életünkben, hogy ne maradjon szívünkben hely a világ számára, hogy eszünk lehessünk az Ő kezében, hogy felforgathassa velünk ezt a feje tetejére állított világot!

HÍREK

A MISSZIÓS MEZŐKRŐL

Curcubet Gábor

Misszió a „boszorkányok városában”

Salem egy 40 ezres lakosságú, kb. Székelyudvarhely méretű város Massachussetsben. Neve a hellenizált héber *salom* szóból ered, arra utalva, hogy az emberek békében kívántak élni egymással. A várost puritánok alapították, és ez az Amerikai Egyesült Államok Nemzeti Gárdája születésének a helye, mivel toborzóközpontként működött a britek elleni függetlenségi háborúban. A világ számára mégsem ezért híres.

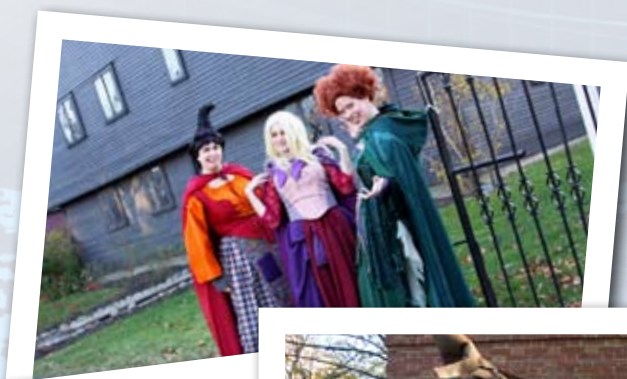
1692-ben a város számos boszorkányper színhelye volt. A tévéfilmekben bemutatott jelenetek helyenként távol álltak a valóságtól, inkább az 50–70-es évek hollywoodi rendezők és szerzők keresztyénellenességéről szóltak. Így történhetett meg, hogy valódi okkultizmussal foglalkozó személyek vagy gyilkosok hősnékként bemutatva.

Salem napjainkban a New Age, a Wicca, a varázslónők kedvenc városa. Számos butikban kapható okkult eszköz és felszerelés, továbbá minden ilyenfajta ünnepet mély istenellenességgel ünnekel meg.

Austin Coppock misszionárius az evangéliumot hirdette Salem sétálóutcáján, amikor odament hozzá egy kislány, aki elkezdett ordítani vele káromkodva, és kiabált, hogy fejezze be a prédikálást. Amikor Jézus Krisztusról beszélt, akkor a lányka kicsúfolta Urunkat. Austin ennek ellenére tovább prédikált.

Austin akkor kezdett ígét hirdetni Salemben, miután Isten kiszabadította őt az okkultizmusból. Akkor már tudta, hogy a többi megkötözöttnek is hirdetnie kell a szabadulást. Így immár két éve minden Halloween alkalomra és más sötét „ünnepekre” felutazik Georgiából Salembé, Krisztust szolgálni.

Az aratnivaló pedig sok. A 40.000-es városban legalább 100.000 ember fordul meg minden évben Halloween alkalmával. Még a város rendőrautójának címerében is boszorkány található. Az egyik középiskola nevében is szerepel, mint Boszorkány Kollégium.

A hatóságok mindent megtesznek, hogy ne zavarják utcai prédikátorok a város ünnepeit.

Egyik évben törvényben tiltották meg bármiféle erősítő berendezés használatát, hogy ne lehessen hallani az utcai igehirdetőket. Ez az intézkedés azonban visszaütött abban, hogy az utcákon senki sem erősíthette fel még a zenét sem. Ezért pedig az utcai zenészek panaszkodtak. Egy másik évben szerzetesruhába bújt emberek alkottak sorfalat a prédikátor előtt, hogy ne zavarja meg az ünneplő tömeget.

Ugyanakkor a városvezetés megvonta a támogatást az egyik kollégiumtól, amelyik keresztyén alapelveket fektetett le a diákok számára. Nehezményezték, hogy nem lehetnek homoszexuális diákok, és nem megengedett züllött életet élni a kollégiumban.

Forrás: www.christiannews.net

Nem csak az Egyesült Államok Salem nevezetű városában, de Európában is sok helyen történnek hasonló dolgok. Legfőbb imatémáink között szerepeljen az okkultizmusból megkötözött elérése, megtérése! Magyar nyelvterületen nem csak a Halloween, de a halottak napi hiedelmek, a különböző népi vallásossághoz kötődő szokások, a sok ráolvasás, halottidézés és gyógyítás emelkedik ki a világ által divatosnak tartott gyakorlatok közül.

A TENGERICSHALLAG

e g y
Egy nap,
híven a parton sétált, egy emberi alakot pillantott meg a távolban, aki mozgásából ítélve mintha táncolt volna. A férfi csendesen elmosolyodott a gondolaton, hogy valaki tánccal kezdi a napot, de megszapora az lépteit, hogy minél előbb közelebről is találkozhasson a különös idegennel. Ahogy a közelébe ért, a reggeli homályból egy fiatalember alakja bontakozott ki, aki nem táncolt, hanem egyre-másra lehajolt, hogy felvegyen valamit, és azt gyengéden az óceánba dobja.

Amint közelebb ért, a férfi megszólította a fiatalembert:

– Jó reggelt! Megkérdezhetem, mit csinál?

A fiatalember foglalatosságát megszakítva felnézett és így válaszolt:

– Visszadobálom a tengericsillagokat az óceánba.

– Azt hiszem, inkább azt kellett volna kérdezniem, miért dobálja a tengericsillagokat az óceánba?

– Mert feljött a nap és apály van, s ha nem dobom őket vissza, elpusztulnak.

– Fiatalember, tudatában van annak, hogy ez a part több tíz kilométer hosszú, és tele van tengericsillaggal? Amit tesz, annak semmi értelme, semmit sem számít.

A fiatalember udvariasan meghallgatta a férfit, lehajolt egy újabb tengericsillagért, majd bedobta az óceánba, és így válaszolt:

– Ennek az egynek számított.

(Ismeretlen szerző)

A történet Randy Poole *The Difference He Made* című verse alapján íródott.

Az E-mail Ministry alapján fordította:
Somogyi Viktória

A MAGYAR GÁLYAR

TAMÁS SÁNDOR

A 18. század Európában az abszolutizmus korszaka volt.¹ A mai Hollandia területén a spanyol önkényuralom elleni harc már a század elején eldőlt: a nemzeti szabadságharc győzelmet aratott, s Egyesült Németalföldi Rendek néven létrejött az első polgári köztársaság. Ezek után már nem volt meglepő, hogy az angol polgári forradalom 1649-ben a király lefejezésével és a köztársaság kikiáltásával jutott diadalra.²

A magyar egyháztörténet 1671 és 1681 közötti szakaszára, az ellenreformáció korának egyik legvehemensebb időszakára „gyászévtizedként” emlékezünk. Kollonich Lipót, az akkori bécsújhelyi püspök mondása, hogy „Magyarországot előbb rabbá, aztán koldussá, végre katolikussá teszem”, hünen kifejezte a dinasztia magyarországi politikáját és a katolikus egyház törekvéseit. Emellett persze I. Lipót magyar király legfőbb célja is az volt, hogy abszolút uralkodó legyen. Az abszolutizmus nagy ellenfele – legalábbis Magyarország esetében – a rendiség, a nemesség volt. A protestáns vallásszabadság és a rendi önkormányzat ügye országunkban azonban Bocskai óta szorosan összefonódott. A rendi „szabadságharcoknak” értékes ideológiai fegyvert adott a vallási szentesítés. A rendi ellenállás háttérében ott állt a protestáns vallásszabadság és a rendi önkormányzat védelmében folytonosan beavatkozni kész református erdélyi fejedelem. Éppen ezért a Habsburg udvar a protestantizmust egész egyszerűen a rendiség ideológiai önkifejezésének, a „rebellió szellemének” tekintette. A kor abszolutista gondolkodásához tartozott, hogy csak az egyvallású ország lehet politikailag egységes. Nyilván éppen ezért gondolkodtak úgy Bécsben, hogy ha a protestantizmus a rendiség vallása, akkor az abszolutizmusé csakis a római ka-

1. Abszolutizmus: korlátlan hatalom, monarchia; a törvényhozó, ítélkező és végrehajtó hatalmat egyetlen ember birtokolja.

2. 1660-ban a restaurált Stuart-dinasztia még egy emberöltőn át próbálkozott az abszolút kormányzás helyreállításával.

AB PRÉDIKÁTOROK

tolicizmus lehet. Azért a katolikus nemesség sem hagyta másnak a koncot. Őrizte a sarkalatos rendi kiváltságokat, a nemesi adómentességet.

I. A Wesselényi-féle összeesküvés

A nemesség rájött, hogy a császárság abszolutista törekvése nekik hátrányt jelent, ezért a Habsburgoktól való elszakadás útjára léptek, és a dinasztia fő ellenségeivel, a francia királlyal és a török szultánnal kerestek kapcsolatot.

A Wesselényi nádor által szervezett összeesküvésbe a katolikus arisztokrácia, sőt a felsőbb katolikus klérus csaknem minden tekintélyes tagja bekapcsolódott. A szervezkedésbe bevonták a köznemesség vezető embereit, akiknek vallási engedményeket ígértek. Az összeesküvést Bécsben már az első lépéseknél elárulták. Bár Lipót kezdetben nem látott benne komoly veszélyt, és évekig nem lépett közbe, végül rendkívül kemény megtorlást szervezett. Wesselényi nádor és Lippai érsek a császár beavatkozása előtt már meghaltak. Zrínyi Pétert, Frangepán Ferencet és Nádasdi Ferencet kivégezték. Thököly Imre sok nemessel együtt Erdélybe menekült. Az összeesküvéssel nem lehetett kizárólag, sőt elsődlegesen sem a protestánsokat vádolni, hiszen a fő szervezők katolikusok voltak. Mégis ezt az összeesküvést hozták fel vádként a protestánsok ellen. Ennek következménye lett a különböző megadóztatások és a végvári vitézek elbocsájtása azzal az ürüggyel, hogy „megbízhatatlanok”. Helyüket zsoldos katonák vették át, aminek anyagi terhet a jobbágyokra terheltek. A katolikusok és a protestánsok kölcsönösen üldözték és ölték egymást. Ez a 30 éves háború utóregése volt.

II. A gályarab prédikátorok

1674. március 5-re több protestáns lelkészt, iskolamestert, tanítót, kántort, sőt még harangozót is Pozsonyba rendeltek. Kivételt képeztek a borsodi, szatmári és a Pozsonytól jóval távolabb eső vármegyék szolgálattevői.³ Az ellenük felhozott vádak a következők voltak:

3. Volt, ahol a török „mentette meg” a prédikátort, mert

- Az egész ország római katolikus rendjét és magát az apostoli királyt is bálványimádónak nevezik.
- A lázadókat, őfelsége a király ellenségeit pénzzel és élelemmel segítették.
- Magyarország elfoglalására utat nyitottak a töröknek.

A kollektív bűnösség elve alapján, vagyis anélkül hogy egyenként konkrét vádat hoztak volna fel ellenük, azonnal elítélték őket. A protestánsok üldözésére Bársony György szepesi katolikus prépost és nagyváradai címzetes püspök szolgáltatott jogalapot *Az egész világnak kinyilatkoztatott igazság* c. iratában, amely 1671-ben jelent meg Kassán. A katolikus előjáró dolgozatában a következőképpen okoskodott: „Az 1606. évi bécsi béke I. cikkelye biztosította a lutheránusok és a kálvinisták szabad vallásgyakorlását, de három feltétel mellett. Az első feltétel az volt, hogy kizárólag a római katolikus vallás háttérbe szorulása nélkül engedélyezik a protestánsok szabad vallásgyakorlását. Mivel ezt a feltételt lehetetlen teljesíteni, így az egész első cikkely érvényét veszti, ugyanis bizonyos, hogy minden más vallás gyakorlása a római katolikus vallás hátrányára történik.” Ennek az iratnak a megjelenési évével kezdődött az a tíz év, amely a magyar protestánsok gyászévtizedeként került a történelmi köztudatba.

Az ellenreformációnak ebben a szégyenletes időszakában elsőként a katolikus nemesek fogták perbe a protestáns nemeseket, rendszerint nem vallásos indokkal. Ezt követte az egyházi vagyon erőszakos elkobzása, az egyházi iskolák tanárainak üldözése. Végül az egyház vezetőit Pozsonyba idézték, ahol egy kötelezvény aláírásáért cserébe szabad távozást ajánlottak fel nekik. A kötelezvény három választási lehetőséget kínált a beidézetteknek: végképpen lemondanak, önkéntes száműzetésbe mennek, vagy áttérnek a katolikus hitre.⁴ Több lutheránus és református aláírta a dokumentumot, így szabadon távozhattak.

Miért nem szöktek meg Pozsonyból? Azért, mert azzal bűnösségüket ismerték volna be. Fenyegetőz-

megtiltotta, hogy Pozsonyba menjen.

4. Néhány hónappal korábban már 32 lutheránus és 1 református lelkészt beidéztek. Biztatták őket, hogy a három feltétel közül egyet fogadjanak el, különben meghalnak. A lutheránusok akkor a másodikat, a számkivetést választották. Erre felbuzdulva következett a második, nagyobb beidezés.

tek, „titokban” azt tanácsolták, hogy meneküljenek külföldre.⁵ Felszólították őket, hogy ha 24 órán belül nem mennek el az országból, akkor a halál fiai.

Az aláírás körül tanúsított makacsságuk miatt azal fenyegették, hogy a halálnál is keservesebb büntetéssel sújtják őket.

Végül láncra verve az ország különböző börtöneibe hurcolták őket. Elvették a pénzüket és a jobb ruháikat, lenyírták a szakállukat.⁶ A foglyoknak folyamatos jezsuita látogatást, győzködést kellett elszenvedniük. Nyilvánosan ütlegették, dolgoztatták őket. A leopoldvári börtönben három evangélikus és egy református hitű férfi a szenvedések hatására aláírt egy kötelezvényt, de mégsem engedték őket szabadon, amíg át nem tértek a katolikus vallásra. Éhezttették őket, néha azt sem engedték, hogy vizet igyanak, s minden papírt és írószert elkoboztak tőlük. Hosszabb idő elteltével engedélyezték ugyan a rabok látogatását, de csupán néhány alkalommal, s akkor is csak bizonyos személyeknek.

Miután a legkülönfélébb nyomorgatásokkal sem értek el eredményt, ítéletüket halálbüntetésre módosították. Ezt az ítéletet „enyhítették” gályarabsággá. A rabok több heti gyaloglással jutottak el az Adriai-tengerig. A kövek és a bilincsek annyira felsértették a lábukat, hogy a vérnyomot egész útjuk során követni lehetett. Közben többen meghaltak, holttestüket pedig többnyire temetetlenül hagyták az út szélén. Az első csoporttal harmincan érkeztek meg Nápolyba, ahol különböző gályákra adták el őket.

A gályákon szörnyű körülmények között éltek. Ottrokocsi Fóris Ferenc feljegyzéseiből – aki maga is gályarab prédikátor volt – azonban mégis az derül ki, hogy a sok szenvedés ellenére az örök és rabok folyamatos káromkodását viselték legnehezebben.

III. A menekülés

A sanyargatások megkezdésétől fogva a levelek csak úgy jöttek-mentek Európa szerte. A magyar protestáns lelkészek sorsa mindenütt felháborodást keltett és részvétet váltott ki az emberekből, és sokan próbáltak meg segíteni rajtuk.

5. Ha egy gyülekezet lelkész nélkül maradt, akkor a földbirtokosnak vagy az „államnak” kötelessége volt biztosítani egy másik lelkészt vagy papot. Ez természetesen azt jelentette volna, hogy egy katolikus papot adnak.

6. A szakáll lenyírása akkoriban rendkívül megalázó dolog volt.

A svájci Georg és Philipp Welcz testvérpár eredményes gyűjtést rendezett, amelynek teljes bevételét a nápolyi alkirályhoz akarták eljuttatni a rabok szabadon bocsátásért, a cserét azonban a jezsuiták megakadályozták. Nicolas Zaffius, egy német anyanyelvű velencei lelkész-orvos különösen buzgón munkálkodott a gályarabok kiszabadítása érdekében. Meggyőző levelek sokaságát küldte szét jelentős befolyással bíró tudósoknak, egyetemi professzoroknak Angliában, Hollandiában, Svájcban, a német államokban és Bécsben is. Végül Hamel Bruyuiux bécsi holland követ ért el sikereket a gályarabok ügyében, aki rábírta kormányát arra, hogy diplomáciai lépést tegyen.

1676. február 11-én Michael de Ruyter holland tengernagy hajójára szállították őket. Amikor Ruyter megpillantotta az elgyötört embereket, így kiáltott fel: „Sok győzelmet arattam már mindenféle ellenség fellett, de ez a legszebb győzelmem, Krisztus emez ártatlan szolgálóinak megszabadítása az elviselhetetlen tehertől.” A 32 gályarabnak eladott lelkész és tanító közül ekkor még 26 volt életben.⁷ A sárvári és kapuvári fogolycsoportnak 5 túlélője maradt, ők csak 1676 májusában szabadultak.

Ezek az emberek nem azért voltak keresztyének, mert mártíromságot szenvedtek, hanem azért szenvedték el ezt, mert keresztyének voltak. Isten a próbatétellel együtt a kimenekedést is megadja. Ilyen eseményekről hallva keresztyénekként gyakran azt gondoljuk, hogy ilyen próbákat nem tudnának kiállni. Azonban nem is kell. Nekünk azokban a próbákban kell megállnunk és hűségesek maradnunk, amelyek nekünk adtak. A kísértő azonban számos menekülési útvonalat ajánl fel: ne végezd a szolgálatodat, menekülj el, tagadd meg a hitedet, és hasonlók. Mégis, akik a próbák között is hűségesek maradnak, azokról mondja azt a Szentírás, hogy „boldogok”, „akikre nem volt méltó a világ”.

Felhasznált irodalom

Bucsay Mihály: *A protestantizmus története Magyarországon 1521–1945.*

Thury Etele: *Gályarabjaink megszabadítása, Protestáns Szemle, 1909. évfolyam,*

Ottrokocsi Fóris Ferenc: *Fenevad Dühöngése*

Magyarországi Gályarab Prédikátorok Emlékezete. In: Makkai László – Kocsi Csörgő Bálint (szerk.): Kősziklán épült ház ostroma.

7. 19 református és 7 evangélikus élte túl a meghurcoltatást.

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat
Bagoly Gyula
Endre u. 11,
tel: 06-30-2698643

Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
szombat: 10:00 – IB
vasárnap: 10:30 – IT,
14:00 – FB

BUDAPEST

Kapcsolat
Szabó Péter András
1112 Neszmélyi út 13.
tel: 06-20-5467154

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT,
14:00 – FO

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat
Bencs Miklós
Kossuth u. 13,
tel: 06-70-3285471

Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 11:00 – IT,
16:00 – IT

MISKOLC

Kapcsolat
Szőke Imre
Kartács u. 1.,
tel: 06-46-412558

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
szombat: 10:00 – KT
vasárnap: 9:30 – GYA
10:30 – IT

ERDÉLY

BRASSÓ

Kapcsolat
Simon Szabolcs
Bd. Victoriei 2 Bl.40/A Ap.12
tel: 0744-307-550

Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 12:00 – IT

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat
Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
tel: 0723-332-053

Alkalmak
szerda: 19:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat
László Lehel
Május 1 utca, 1/A,
tel: 0723-630-793

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
szombat: 17:00 – IB
vasárnap: 10:00 – IT,
16:00 – GYA, 17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Tamás Sándor, 0723-332-053

DEBRECEN

Kapcsolat
Sikó Mihály
Kinizsi u. 84/A.
tel: 06-20-5232147

Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR

Kapcsolat
Szász Attila
Str. Otetului 18A,
tel: 0364-109-567

Alkalmak
kedd: 19:00 – IB
csütörtök: 19:00 – RA
vasárnap: 10:00 – IT
18:00 – RA

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Molnár Sándor
Str. Jiului 7.,
tel: 0265-267-166

Alkalmak
kedd: 18:00 – FA, GYA
csütörtök: 17:00 – NIM,
18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
15:00 – FB

PARAJD

Kapcsolat
Pál Tamás, 0754-491-285

Alkalmak
szerda: 19:00 – FB

PETROZSÉNY

Kapcsolat
Zólya Csaba, 0723-395-260

Alkalmak
péntek: 11:00 – FB

RAVA

Kapcsolat
László Lehel, 0723-630-793

Alkalmak
vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat
Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
péntek: 18:30 – GYA
vasárnap: 10:00 – IT,

SZAMOSÚJVÁR

Kapcsolat
Szász Attila, 0364-109-567

Alkalmak
vas.: 15:00 – IT (kéthetente)

SZÉKELYUDVARHELY

Kapcsolat
Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A,
tel: 0726-265-566

Alkalmak
szerda: 19:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
18:00 – FB

SZOVÁTA

Kapcsolat
Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B,
tel: 0722-573-019

Kovács Kálmán
M. Eminescu útca K1/7
tel: 0740-483-684

Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
11:30 – FO

VULKÁN

Kapcsolat
Zólya Csaba
Str. Carpati 2,
tel: 0723-395-260

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
17:00 – FB

KÁRPÁTALJA

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnickij 52.
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT
12:00 – GYA

IZSNYÉTE

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
kedd: 18:00 – IB
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 14:00 – IT

GÁT

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

BÚCSÚ, RAFAJNA

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

UNGVÁR

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak
vasárnap: 15:00 – IT,

BARKASZÓ

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak
péntek: 18:30 – FB,
vasárnap: 10:00 – GYA,
11:00 – IT,, 12:30 – IB

ZÁPSZONY

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vasárnap: 9:00 – IT,
12:00 – GYA, 17:00 – IB

Rövidítések

FA – férfialkalm
FB – felnőtt biblióra
FO – fórumbeszélgetés
GYA – gyerekalkalom
HIT – hitvallás-tanul-
mányozás
IB – ifjúsági biblióra
IT – istentisztelet
KT – kateoktatás
NB – női biblióra
RA – román nyelvű alkalom

ÉN SEM VAGYOK JOBB

Sokszor vad, lázadó szavak
sisteregnek az ajkamon.
Ha kimondanám, vért, világot
gyűjtana fel egy-egy dalom.

Feldúlnak sokszor engem is
lidérces, szörnyű álmok, vágyak,
lelkem sötét bozótja közt
indulatok csordái járnak.

Sokszor parázna a szemem,
gondolatom, szennyes az álmom,
úgy érzem, szemétdomb vagyok
és magamat is megutálom.

Úgy szégyellem, ha jónak láttok,
nemesnek, tisztának, igaznak
s nem halljátok, hogy bennem is zúg
őserdeje hínárnak, gazznak.

És rettegek: mi lesz, ha egyszer
kitör belőlem rontás, átok?
Hogy futnak majd irtózva tőlem
szülők, fiak, hívek, barátok?

Nem vagyok én se jó, se tiszta,
ne várjatok semmit se tőlem!
Ha nem fogna a Kegyelem,
ugyan, mi lett volna belőlem?

Ne csaljon meg, ha szép, „szelíd”,
„tiszta fehér” minden dalom.
Ami rossz bennem – Valaki
nem engedi kimondanom!

Valaki, Aki úgy akarja,
hogy szelíd virágot teremjek,
s gyarló, bűnös voltomban is
hirdetője legyek a mennynek.

Ha Ő nem óvna, belőlem is
kitört volna régen az állat.
Kegyelem csak, ha „jónak” látszom.
Rosszabb vagyok, Testvér, tenálad.

(Bódás János)